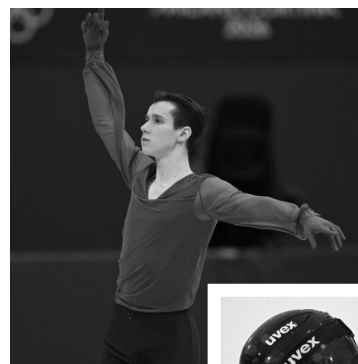
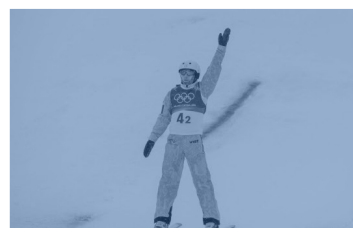

TART

Холод, що виковує
характер

РЕДАКЦІЯ

АНДРІЙ НІКІТЬОНОК
Головний редактор,
журналіст

ВІКТОРІЯ ГВОЗДА
Заступниця головного редактора,
журналістка

АНАСТАСІЯ ВИРКА
Верстальниця,
журналістка

ОЛЬГА КОРІННА
Дизайнерка,
журналістка

АЛІНА ГРИЦАЄНКО
Літературна редакторка,
журналістка

РОМАН БАЙДА
Журналіст

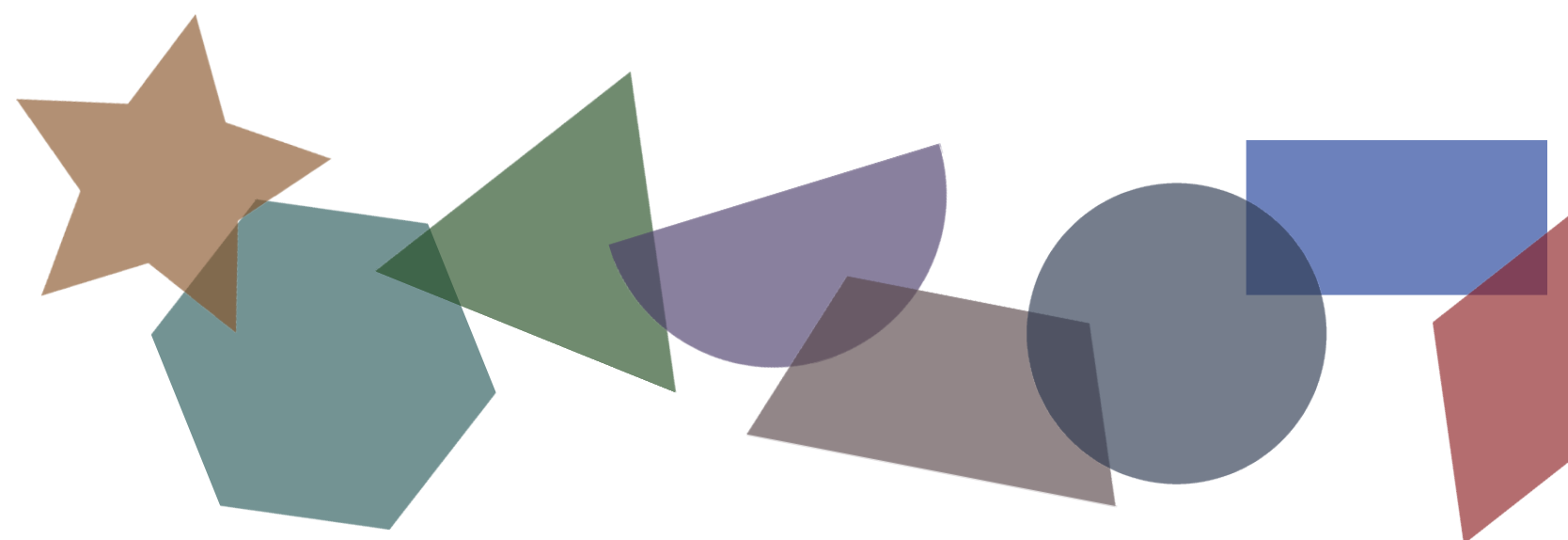
МАРІЯ - ДОМІНІКА БАКОТА
Журналістка

ОЛЕГ СТУПЕНЬ
Журналіст

ЗМІСТ

Відомості про журнал	
Вступне слово	
Історія виступів України на ЗОІ	
Біатлон	
Фігурне катання	
Фристайл	
Лижні перегони	
Стрибки з трампліна	
Шорт-трек	
Скелетон	
Сноубординг	

ВІДОМОСТІ ПРО ЖУРНАЛ

«ГАРТ», ХОЛОД ЩО ВИКІВУЄ ХАРАКТЕР

Спеціальний випуск

Редакційна колегія:

Головний редактор: Андрій НІКІТЬОНОК

Заступниця головного редактора: Вікторія ГВОЗДЬ

Комп'ютерна верстка: Анастасія ВИРВА

Дизайн: Ольга КОРІННА

Літературна редакторка: Аліна ГРИЦАЄНКО

Журналісти: Роман ВАЙДА, Марія-Домініка БАКОТА, Олег СТУПЕНЬ

Наукове керівництво випуску:

Доц. Анастасія ВОЛОБУЄВА

Доц. Людмила Федорчук

Ас. Данило ФІЛОНЕНКО

Підписано до друку 19.06.2026. Формат А4.

Папір офсетний. Друк цифровий. Умов. друк. арк. - НАПИСАТИ КТЬ СТОРІНОК

Адреса редакції:

Вул. Юрія Ілленка 36/1, Київ.

© ГАРТ 2026

ВСТУПНЕ СЛОВО

Старт, яким пишаємось!

Спорт об'єднує. Як і спільна робота над тим, що особисто тобі цікаво. Так склалося, що серед студентів 3-го курсу Інституту журналістики сформувалася група тих, хто живе спортом і кому цікаво писати про спорт. За кілька місяців роботи над проектом вони стали справжньою командою – з визначеними ролями і зонами відповідальності, з порушеними іноді дедлайнами, але з підтримкою і допомогою від однодумців. А головне – з бажанням створити щось значиме і цікаве.

Цьогорічною спортивною подією року стала зимова Олімпіада в Італії. Українська збірна повернулась без нагород, але ж скільки було емоцій і надій під час спільного перегляду трансляцій, скільки важливих «розборів» зроблено у численних інтерв'ю після виступів. Все це – мультимедійне студентське видання «Гарт». Тут і історія виступів українських спортсменів на зимових Олімпіадах, і фактаж цьогорічних, і прогнози на майбутнє. Тут чимало фото- і відеоілюстрацій. А ще багато живих розмов із популярними спортсменами, тренерами і журналістами.

Вони це змогли. І ми пишаємося своїми студентами!

**ДОЦ. АНАСТАСІЯ КОЛОБУЄВА,
ДОЦ. ЛЮДМИЛА ФЕДОРЧУК**

ГАРТ – 2026

ТРИ ВИДИ СПОРТУ ТА ДЕВ'ЯТЬ НАГОРОД: ПОВНА ІСТОРІЯ МЕДАЛЕЙ УКРАЇНИ НА ЗИМОВИХ ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРАХ

У яких дисциплінах та на яких Іграх українці здобували нагороди

Українські біатлоністки після тріумфу на ОІ-2014. Фото: Getty Images

Ігри-2026 у Мілані-Кортіні стали для України дев'ятим самостійним виступом на зимових Олімпіадах. За вісім попередніх циклів збірна здобула дев'ять нагород: три "золота", два "срібла" та чотири "бронзи", пройшовши шлях від тріумфу Оксани Баюл у Ліллегаммері до "золотої" естафети Сочі та унікального успіху Олександра Абраменка.

Редакція "Гарт" зібрала повний літопис українських виступів на зимових Олімпіадах.

До незалежності: український слід в іноземних збірних

Українці на зимових Іграх з'явилися задовго до того, як збірна отримала право виступати під власним прапором. Степан Вітковський ще у 1924 році представляв Польщу в лижному марафоні, того ж року за США виступав ковзаняр українського походження Валентин Білас, а в 1936-му фігурист Роман Турушанко захищав кольори Румунії, проте жоден із них нагород не здобув.

Медальний прорив стався вже в епоху СРСР. На дебютних для Радянського Союзу Іграх-1956 прапороносцем команди став харків'янин Олег Гончаренко. Він же виборов перші для України зимові нагороди — дві "бронзи" у ковзанярському спорті. Перше ж "українське" "золото" приніс біатлоніст Іван Бяков, який тріумфував в естафетах 1972 та 1976 років.

Іван Бяков. Фото: РІА

Гімн на касеті та історичний прорив

Олімпіада: 1994 рік, Ліллегаммер, Норвегія
Прапороносець: Віктор Петренко, фігурне катання
Кількість учасників від України: 37 (20 чоловіків та 17 жінок)

Ігри-1994 у Ліллегаммері стали першими, на які "синьо-жовті" вирушили окремою збіркою. 37 атлетів змагалися в десяти дисциплінах, а відлік нагород розпочався з драматичного біатлонного спринту: Валентина Цербе виборола "бронзу", поступившись чемпіонці Міріам Бедар лише 1.2 секунди.

Та справжня драма розгорнулася на льодовій арені. 16-річна Оксана Баюл здобула перше українське зимове "золото" у фігурному катанні — і її перемога виявилася настільки неочікуваною, що в організаторів не виявилось запису українського славня. Пропозицію замінити його гімном СРСР чи Росії делегація категорично відкинула. Зрештою, гімн України пролунав на Олімпійських іграх завдяки касеті, яку хтось із команди завбачливо привіз із собою.

Оксана Баюл. Фото: АР

Тріумфи Баюл та Цербе принесли Україні 13-те місце у загальному медальному заліку — досі найкращий результат збірної на зимових Іграх.

Біатлонне "срібло" з чужими палицями

Олімпіада: 1998 рік, Нагано, Японія
Прапороносець: Андрій Дериземля, біатлон
Кількість учасників від України: 56 (30 чоловіків та 26 жінок)

На Ігри у Нагано Україна відправила вже 56 спортсменів, які змагалися у десяти дисциплінах. І медаль не змусила себе довго чекати: вже у перший день її виборола біатлоністка Олена Петрова. Поспішаючи на старт індивідуальної гонки, спортсменка випадково взяла палиці своєї партнерки по команді Олени Зубрилової. Та оскільки колега була на чотирі сантиметри нижчою, палиці виявилися коротшими за звичні.

Петрова помітила підміну лише після фінішу, але помилка не завадила результату: Олена виборола срібну медаль, поступившись лише болгарці Катерині Дафовські. Ця нагорода так і залишилася єдиною для “синьо-жовтих” у Японії, проте дозволила збірній вдруге поспіль утриматися у топ-20 команд світу.

Олена Петрова під час нагородження у Нагано-1998.
Фото: Olympic.com

Медальна засуха за рекордного складу

Олімпіада: 2002 рік, Солт-Лейк-Сіті, США
Прапороносець: Олена Петрова, біатлон
Кількість учасників від України: 68 (46 чоловіків та 22 жінок)

Американські Ігри в Солт-Лейк-Сіті стали першим великим розчаруванням для українських вболівальників. Національна команда відправила у США рекордну делегацію з 68 спортсменів — показник, який досі залишається історичним максимумом. Проте вперше в історії “синьо-жовті” повернулися додому без жодної нагороди.

Найближчими до п’єдесталу були лижниця Валентина Шевченко та фристайліст Станіслав Кравчук — обоє фінішували на п’ятих позиціях.

Італійська реабілітація

Олімпіада: 2006 рік, Турин, Італія
Прапороносець: Наталія Якушенко, санний спорт
Кількість учасників від України: 52 (30 чоловіків та 22 жінок)

Після безмедального Солт-Лейк-Сіті, Турин-2006 став для України місцем реабілітації. Делегація з 52 спортсменів повернула країну на олімпійський п’єдестал, здобувши дві “бронзи”. Зокрема, першу у біатлонному спринті принесла Лілія Єфремова, яка раніше представляла Росію та Білорусь, але саме під синьо-жовтим прапором реалізувала свій олімпійський потенціал.

Другу ж “бронзу” виборола танцювальна пара фігуристів — Олена Грушина та Руслан Гончаров. Успіх одеситів мав і особистий вимір: на момент виступу вони були подружжям, хоча невдовзі після тріумфу розлучилися. Разом дві нагороди вивели збірну на 25-те місце в загальному заліку.

У пошуках втраченого п’єдесталу

Олімпіада: 2010 рік, Ванкувер, Канада
Прапороносець: Лілія Лудан, санний спорт
Кількість учасників від України: 45 (24 чоловіків та 21 жінок)

Ванкувер-2010 став для України другим безмедальним олімпійським стартом після Солт-Лейк-Сіті. Попри 45 атлетів у дев’яти дисциплінах, збірна вдруге за три олімпійські цикли повернулася додому без нагород.

Найближчим до п’єдесталу був лідер біатлонної команди Андрій Дериземля — п’яте місце у спринті. Від медалі його відділили два штрафні кола. У фристайлі ж, що згодом приніс країні “золото” у 2018-му, результати у Канаді були найгіршими: жоден із шести українських представників не пробився до фіналу, а найвищим досягненням стало 13-те місце Надії Діденко.

“Золота” естафета на тлі революції та не тільки

Олімпіада: 2014 рік, Сочі, Росія
Прапороносець: Валентина Шевченка, лижний спорт
Кількість учасників від України: 43 (19 чоловіків та 24 жінок)

Ігри в Сочі проходили у найдраматичніший момент сучасної української історії — під час Революції Гідності та початку російської агресії. Та, попри

колосальний психологічний тиск, олімпійці змогли зосередитися на результаті.

Першу нагороду принесла Віта Семеренко, виборовши бронзу у спринті, а кульмінацією стала жіноча естафета. Четвірка у складі Віти Семеренко, Юлії Джими, Валі Семеренко та Олени Підгрушної здобула історичне “золото”, випередивши команду Росії, яку згодом позбавили нагород через допінг-вий скандал.

Для України це стало першим зимовим “золотом” за 20 років, а дві нагороди Олімпіади-2014 вивели збірну на 20-те місце у загальному заліку.

Акробатичний тріумф дві Олімпіади поспіль

Олімпіади: 2018 рік, Пхьончхан, Південна Корея / 2022 рік, Пекін, Китай
Прапороносець: Олена Підгрушна, біатлон / Олександра Назарова та Олександр Абраменко, фігурне катання та фристайл
Кількість учасників від України: 33 (17 чоловіків та 16 жінок) / 46 (24 чоловіків та 22 жінок)

Останнє десятиліття в українському зимовому спорті пройшло під знаком фристайлу. Справжній прорив стався у Пхьончхані-2018: Олександр Абраменко на своїй четвертій Олімпіаді ризикнув виконати надскладний стрибок із чотирма гвинтами, який до того ніколи не робив на змаганнях. Як результат — історичне золото, і перше для України в лижній акробатиці, завдяки якому збірна посіла 21-ше місце в медальному заліку.

У Пекіні-2022 Абраменко довів, що тріумф попереднього циклу не був випадковістю. Виконавши у

Олександр Абраменко. Фото: Getty Images

суперфіналі стрибок із п’ятьма гвинтами, він виборов “срібло” — і став першим українським олімпійцем із медалями на двох різних зимових Іграх.

Кількість медалей України на зимових Олімпійських іграх

1994 р. (Ліллегаммер, Норвегія) — 1 “золото” + 0 “срібла” + 1 “бронза”, 13-те місце

1998 р. (Нагано, Японія) — 0+1+0, 18-те місце

2002 р. (Солт-Лейк-Сіті, США) — 0+0+0, без місця

2006 р. (Турин, Італія) — 0+0+2, 25-те місце

2010 р. (Ванкувер, Канада) — 0+0+0, без місця

2014 р. (Сочі, Росія) — 1+0+1, 20-те місце

2018 р. (Пхьончхан, Півд. Корея) — 1+0+0, 21-ше місце

2022 р. (Пекін, Китай) — 0+1+0, 25-те місце

Усі українські медалісти на зимових Олімпіадах

1994 р. — Оксана Баюл (фігурне катання, “золото”), Валентина Цербе (біатлон, “бронза”)

1998 р. — Олена Петрова (біатлон, “срібло”)

2006 р. — Олена Грушина та Руслан Гончаров (фігурне катання, “бронза”), Лілія Єфремова (біатлон, “бронза”)

2014 р. — Олена Підгрушна, Юлія Джима, Валентина та Віта Семеренки (усі — біатлон, “золото”), Віта Семеренко (біатлон, “бронза”)

2018 р. — Олександр Абраменко (фристайл, “золото”)

2022 р. — Олександр Абраменко (фристайл, “срібло”)

На Олімпіаду-2026 збірна України приїхала складом з 46 атлетів, представлених в 11 видах спорту. Традиційно найбільші надії були на лижну акробатику та біатлон — саме в цих дисциплінах національна команда була представлена найбільшою кількістю спортсменів.

Та як саме для “синьо-жовтих” склався виступ в Італії — читайте далі у журналі “Гарт”.

АНДРІЙ НІКІТЬОНОК

БІАТЛОН

Суть біатлону полягає у неймовірному контрасті: спортсмен спочатку біжить на лижах, а вже за мить — повністю заспокоює серцебиття, щоб влучити у мішень.

Біатлон у його сучасному вигляді вперше з'явився в офіційній програмі зимових Олімпійських ігор у 1960 році, що проводились у Скво-Веллі, США. Але тоді за медалі змагались лише чоловіки. Жінки ж уперше мали змогу виборювати олімпійські нагороди в біатлоні значно пізніше — лише на Іграх 1992 року в Альбервілі.

У біатлоні існує два положення для стрільби — лежачи та стоячи. Відстань до мішеней на обох рубежах однакова — 50 метрів. Діаметр цілі на “лежці” становить 45 мм, приблизно з м'ячик для гольфу, на “стійці” ж — 115 мм, як невелике блюдця.

Формати біатлонних гонок на Олімпіаді

- Індивідуальна гонка: Найдовша гонка з усіх. Для жінок дистанція змагання становить 15 км, а для чоловіків — 20 км. За кожен промах тут отримують по одній штрафній хвилині до загального часу.
- Спринт: Короткий забіг на 7,5 км для жінок або 10 км для чоловіків з двома вогневими рубежами. За промах спортсмен біжить 150 метрів додаткового кола.
- Естафета: Командна гонка, де четверо учасників біжать. В естафеті кожен має п'ять основних патронів та три запасні. За кожну незакриту мішень спортсмен отримує штрафне коло. Існують жіночі, чоловічі, а також змішані естафети, в яких участь беруть два чоловіки та дві жінки. Кожен із чотирьох учасників долає 6 км (жінки) або 7,5 км (чоловіки).
- Гонка переслідування: Спортсмени стартують за результатами спринту. Хто перший перетне фінішну лінію — той і переможець. За кожен промах на стрільбі біатлоніст заробляє штрафне коло. Жінки у гонці переслідуванні долають 10 км, а чоловіки — 12,5 км.
- Мас-старт: Гонка, у якій 30 найкращих атлетів стартують одночасно. Жінки біжать 12,5 км, чоловіки — 15 км. Перемагає той, хто фінішує першим.

Таким чином, біатлон варто дивитися через його непередбачуваність, адже навіть лідер може втратити все на останньому пострілі. Такий спорт ідеально підходить для тих, хто любить азарт і хоче бачити справжню боротьбу характерів у кожній гонці.

СНАЙПЕРСЬКА ТОЧНІСТЬ ТА ЗАЛІЗНИЙ ХАРАКТЕР

Історія українського олімпійського біатлону

Біатлон традиційно вважається однією з найбільш успішних та видовищних дисциплін у зимовому олімпійському русі України. Саме цей вид спорту приніс нашій державі першу олімпійську нагороду часів незалежності, а українські біатлоністки неодноразово ставали головними героїнями світових арен. Історія українських перемог охоплює понад чотири десятиліття — від золота українця, що народився у росії ще за радянських часів до сучасних переможних фінішів під синьо-жовтим прапором.

Жіноча збірна на ОІ-2014 / Getty Images

1976 рік — Триумф єдиного українця у складі збірної СРСР

Перші успіхи українського біатлону на міжнародній арені зафіксовані ще за радянських часів. У 1976

Іван Бяков народився у Росії, свою першу медаль на Олімпіаді він виграв ще під російським громадянством, але згодом біатлоніст вирішив, що хоче навчатись в Українській РСР, через що йому погрожували у партії через «зраду Батьківщини», обіцяли, що більше він ніколи не потрапить до складу збірної. Проте коли Іван приїхав на Кубок СРСР, де мали затвердити остаточний склад на Олімпіаду-1976, його навіть не хотіли селити. Але Бяков все ж виграв Кубок, тому чиновникам спорткомітету нічого не залишалося, окрім як повернути спортсмена до збірної.

році на Олімпіаді в австрійському Інсбруку Іван Бяков продемонстрував неабияку майстерність та витримку. У складі естафетної команди спортсмен здобув «золото», вписавши своє ім'я в історію як першого українського олімпійського чемпіона у цій дисципліні.

1994 рік — Перша медаль незалежної України

Олімпійські ігри в норвезькому Ліллекхаммері стали знаковими для сучасної спортивної історії нашої держави. 23 лютого 1994 року Валентина Цербе у запеклій боротьбі виборола бронзову медаль у спринті. Ця нагорода стала першою в історії незалежної України на зимових Олімпіадах, заклавши фундамент для майбутніх перемог жіночої збірної.

Віта Семеренко на ОІ-2014 / AFP

1998 рік — Єдина медаль в жіночій індивідуалці

Через чотири роки в японському місті Нагано українські вболівальники знову мали привід для гордості. 9 лютого 1998 року Олена Петрова здобула срібну медаль у жіночій індивідуальній гонці на 15 км.

ренко, виборовши «бронзу» в індивідуальній гонці.

Через декілька років, у 2017 році срібну медалістку-росіянку дискваліфікували за порушення антидопінгових правил, через що Віта на три роки стала срібною призеркою. На жаль, у 2020 році апеляцію дискваліфікованої спортсменки схвалили і медаль представниці росії повернули.

2006 рік — Повернення українок до переліку олімпійських медалісток

Зимова Олімпіада в Турині поповнила скарбничку збірної ще однією важливою нагородою. Після безмедальних ігор у 2002 році, українські спортсменки повернулись до когорти медалісток зимових Олімпіад. 16 лютого 2006 року Лілія Єфремова стала бронзовою призеркою у жіночому спринті на 7,5 км.

Олена Петрова в Нагано

2014 рік — Триумфальна вершина нашої жіночої збірної

Найбільш врожайним на нагороди для українського біатлону став 2014 рік. Початок медальному заліку 9 лютого поклала Віта Семеренко, виборовши «бронзу» в індивідуальній гонці.

Через декілька років, у 2017 році срібну медалістку-росіянку дискваліфікували за порушення антидопінгових правил, через що Віта на три роки стала срібною призеркою. На жаль, у 2020 році апеляцію дискваліфікованої спортсменки схвалили і медаль представниці росії повернули.

Кульмінацією Ігор стала жіноча естафета 4x6 км, що відбулася 21 лютого. Команда у складі сестер Віти та Валентини Семеренко, Олени Підгрушної та Юлії Джими виборола «золото». Ця перемога стала історичним моментом, вперше принісши Україні олімпійське «золото» в біатлонній естафеті за часів незалежності.

Біатлон розвивається в Україні, наші молоді спортсмени зараз вкрай перспективні і ми впевнені, що найбільші наші перемоги на Олімпійських іграх чекають на нас попереду.

АНАСТАСІЯ КИРКА

ІСПИТ УКРАЇНСЬКОГО БІАТЛОНУ НА ОІ-2026

Збірна України з біатлону завершила свої виступи на зимових Олімпійських Іграх-2026, продемонструвавши справжній бійцівський характер на одній із найскладніших трас світу — Антхольці. Попри відсутність медалей, українці підтвердили статус перспективної біатлонної команди, кілька разів зупинившись за крок до топ-10 та показавши стабільність в естафетах.

Віталій Мандзин / Biathlon.com.ua Дмитро Євченко

Кваліфікаційний процес на цьогорічні ігри базувався на рейтингу Кубка націй сезону 2024/25. Завдяки стабільним виступам на етапах Кубка світу та першій за три роки для України бронзовій медалі Віталія Мандзина, обидві збірні України посіли восьмі місця у підсумкових заліках, що дозволило отримати максимальну для цього рейтингу квоту — по п'ять ліцензій на кожну стат.

Біатлон традиційно був головним джерелом олімпійських надій України на італійських трасах. Підстави для оптимізму були вагомими: Антхольц, де проходили старту, історично є «щасливим» стадіоном для українців, де збірна неодноразово перемогла на етапах Кубка світу. Увага була прикута до чоловічої команди, яка в олімпійському циклі вийшла на пік форми, та оновленої жіночої збірної.

Україну на трасах Антхольца представляла команда з 10 атлетів

- Дмитро Підручний — лідер чоловічої команди, для якого ці Ігри стали вже четвертими; його досвід та капітанські якості були визначальними у ко-

мандних гонках.

- Антон Дудченко — учасник Олімпіади-2022, який за останні сезони став найстабільнішим стрільцем збірної та ключовим бійцем в індивідуальних дисциплінах.

- Віталій Мандзин — перспективний дебютант Ігор; молодий талант, який увірвався до основної команди після виступів на юніорському рівні та Кубку IBU, де у сезоні 2024\25 приніс Україні бронзову медаль уперше за три роки.

- Тарас Лесюк — ще один дебютант, який завоював своє місце в складі завдяки прогресу у швидкості на трасах Кубка світу останнього сезону.

- Богдан Борковський — наймолодший учасник чоловічої команди, дебютант.

- Юлія Джима — олімпійська чемпіонка 2014 року, чий величезний досвід допомагав молодим партнерам.

- Христина Дмитренко — яскрава дебютантка, яка після успіху на ЧС-2024 стала головною надією жіночої команди завдяки своїй холодній влучності.

- Олександра Меркушина — молода зірка, яка

вже має досвід великих стартів, але для якої ці Ігри стали важливим етапом становлення як дорослої атлетки.

- Олена Городна — дебютантка, яка продемонструвала чудові результати на етапах Кубка світу безпосередньо перед Олімпіадою.

- Дарина Чалик — ще одне нове обличчя в команді, дебютантка.

Естафетна боротьба:

Найбільші сподівання вболівальників були пов'язані з естафетами.

8 лютого відбулась перша гонка на ОІ-2026 з біатлону, а саме змішана естафета. «Синьо-жовті» у складі Дмитра Підручного, Віталія Мандзина, Олени Городної та Олександри Меркушиної фінішували восьмими.

Вразив результат із відсутністю штрафних кіл, та лише вісьмома додатковими патронами!

Чоловіча четвірка в естафеті 17 лютого (Підручний, Борковський, Мандзин, Лесюк) трималася в групі лідерів на першому етапі, згодом Борковський не втримав позиції, і наша збірна опустилась на 14-те місце, але зрештою фінішували лише 16-ми.

Жіноча команда (Меркушина, Джима, Дмитренко, Чалик) показала кращий результат за чоловічу збірну. Старт гонки подавав надії вболівальникам — Меркушина йшла четвертою, наступною Джима змогла відіграти ще дві позиції, але, на жаль, естафету передала лише восьмою. У наступних етапах наші атлетки не змогли відіграти місця, тому наша жіноча збірна фінішувала дев'ятою, без жодного штрафного кола.

Драматичні індивідуалки:

Перші дні змагань приносили надію на високі місця для наших спортсменів. 10 лютого відбулась індивідуальна гонка серед чоловіків, де найбільшого очікувалось саме від капітана Дмитра Підручного, але три промахи на другому вогневому рубежі зламали ці надії. У Дмитра найвищий результат серед української чоловічої збірної — 18-те місце.

На наступний день відбулась і жіноча індивідуалка, де дівчата могли потрапити у топ-10, але все вирішували останні вогневі рубежі. До четвертої стрільби Меркушина, Дмитренко і Джима мали «нулі», проте все вирішили промахи на останніх стрільбищах. Олександра Меркушина фінішувала 17-ою, одразу за нею — Христина Дмитренко, а Юлія Джима аж із трьома незакритими мішенями посіла 53-тє місце.

Невдалі спринти:

Після драматичних індивідуалок у спринті від наших спортсменів не очікували перемог, але надія на високі місця залишалась. На жаль, ні чоловіки, ні жінки не змогли цього досягти.

Найвищий результат у обох гонках — 24-ті місця. Виступити краще завадили промахи у стрільбах. Лише у Джими була чиста стрільба, проте швидкість ходу все-одно привела атлетку лише на 24-ту позицію.

У підсумку, Мандзину та Підручному вдалося пробитися до топ-30. Лише ці спортсмени чоловічої збірної кваліфікувалися у гонку переслідування. Жіночий склад був представлений у переслідуванні трьома спортсменками.

Закономірність у переслідуванні:

Після не надто вдалих виступів у спринті наші спортсмени в неповних складах вийшли на гонку переслідування. Обидва українці змогли фінішувати у топ-20, що стало дійсно приємним результатом. У жінок ситуація була гіршою — 43-тє, 45-тє і 48-ме місця із відставаннями більше ніж у чотири хвилини від лідерки. Ця гонка ще раз продемонструвала регрес нашої збірної з біатлону на цих Іграх.

Завершення мас-стартами:

Для чоловічої збірної гонка мас-старт стала найкращою за результатами на цій Олімпіаді, хоча брали участь у ній лише два наших спортсмени. Віталій Мандзин посів 10-тє місце, а Дмитро Підручний — 17-тє. Жіноча збірна не змогла кваліфікуватись на мас-старт через невдалий виступ у гонці переслідування.

Аналіз результатів:

Аналіз показує, що наші біатлоністи були одними з найкращих за швидкістю стрільби, проте функціональна підготовка дещо просідала у порівнянні зі скандинавськими атлета-

Олександра Меркушина / Getty Images marius nordnes

ми. Психологічний тиск також відіграв свою роль, особливо в спринтерських гонках, де ціна одного промаху була надто високою. Головним здобутком цього олімпійського циклу стала успішна зміна покоління: молоді пілоти збірної не просто дебютували на найвищому рівні, а продемонстрували здатність боротися у щільному фінішному створі з лідерами світового біатлону. Цей досвід закладає міцний фундамент для системної підготовки та оптимізації тренувального процесу на наступне чотириріччя.

Як зауважив президент АСЖУ Олександр Гливинський: *“Віталій Мандзин добре себе продемонстрував на цих Іграх, не беручи до уваги стрільбу, але в деяких моментах навіть був шанс зачепитись за медаль”*.

Біатлон: усі результати України на Олімпіаді-2026

- Змішана естафета. Збірна України (Підручний, Мандзин, Городна, Меркушина) — 8-ме місце.
- Індивідуальна гонка (чоловіки). Дмитро Підручний — 18-те місце; Віталій Мандзин — 28-ме місце; Антон Дудченко — 35-те місце; Тарас Лесюк — 65-те місце.

- Індивідуальна гонка (жінки). Олександра Меркушина — 17-те місце; Христина Дмитренко — 18-те місце; Юлія Джима — 53-те місце; Дарина Чалик — 61-ше місце.
- Спринт (чоловіки). Віталій Мандзин — 24-те місце; Дмитро Підручний — 27-ме місце; Богдан Борковський — 63-те місце; Антон Дудченко — 88-ме місце.
- Спринт (жінки). Юлія Джима — 24-те місце; Олександра Меркушина — 42-ге місце; Христина Дмитренко — 54-те місце; Олена Городна — 76-те місце.
- Гонка переслідування (чоловіки). Віталій Мандзин — 16-те місце; Дмитро Підручний — 20-те місце.
- Гонка переслідування (жінки). Юлія Джима — 43-те місце; Христина Дмитренко — 45-те місце; Олександра Меркушина — 48-ме місце.
- Естафета (чоловіки). Збірна України (Підручний, Борковський, Мандзин, Лесюк) — 16-те місце.
- Естафета (жінки). Збірна України (Меркушина, Джима, Дмитренко, Чалик) — 9-те місце.
- Мас-старт (чоловіки). Віталій Мандзин — 10-те місце; Дмитро Підручний — 17-те місце.

АНАСТАСІЯ КИРКА

Тарас Лесюк / AP Mosa.ab Elshamy

“ТАМ МЕНІ КРИЧАЛИ УПАДИ Й ЗАСТРЕЛИСЬ”

Велике інтерв'ю Олени Підгрушної про кар'єру, золото на ОІ-2014 і своє майбутнє

Наша редакція змогла поспілкуватись із легендою українського біатлону, багаторазовою призеркою Кубків Світу, олімпійською чемпіонкою — Оленою Підгрушною. Найцікавіше в цьому матеріалі. А повну розмову переглядайте на нашому каналі

— Нещодавно у Буковелі під час Чемпіонату України ви завершили свою професійну кар'єру, разом із Вітоєм семеренко зробили останнє символічне коло. Які ваші перші відчуття, чи усвідомили вже, що професійна кар'єра — завершена?

— Звісно, усвідомлення вже було давно, просто якось і час був невідходящий, не було можливості так красиво завершити. Тому що, справді, кар'єра була класна і не хотілось просто щезнути, хотілось сказати ось це прощальне слово, поспілкуватись із вболівальниками. Це було дуже красиво, дуже весело. Я колись думала, що на останній своїй гонці буду плакати, а тут настільки було емоційно приємно, душевно, то не було в мене навіть і натяку на сльози. Тому що просто такий був стан ейфорії, адреналіну і всього разом. Особливо коли мені Тарас Тарасюк дав свої гоночні лижі і вони з-під мене просто вилітали, я декілька разів ледь не присіла там на снігу, це був ще додатковий мені бонус.

— Олімпіада 2014 року. Минуло вже 12 років. Тоді якраз у самому розгарі була Революція Гідності і все йшло до того, що почнеться окупація, всі

бачили відносини між росією і Україною. Чи було для вас символічним і показовим перемогти саме там?

— Я хочу пояснити, бо багато хто плутає, що вторгнення почалось під час ОІ. Трішки все було по-іншо-

Олена Підгрушна / Getty Images

му. Бо в будь-якому випадку спортсмени частково відірвані від інформаційного поля, плюс вже під час Олімпіади нас тренер сварив за те, що ми дивимось новини. Він казав: “Спочатку зробіть свою роботу, а потім приїдете і будете спілкуватись, дивитись і вивчати всі новини”. Звісно, за це ми йому вдячні зараз. Особливо на Іграх ми живемо в олімпійському селищі, це так звана бульбашка. Ті ж самі спортсмени, з якими ми пересікаємось протягом року, і навколо нас працюють волонтери, не росіяни, а з усіх країн світу. Відповідно якогось контакту у нас із цією країною не було, навіть уболівальники, так само, з різних країн світу. Ну те, що там стояла групка нетверезих уболівальників, які кричали мені впади, і застрелися — це теж мізер у порівнянні з тим скільки людей там знаходилося і хто з нами працював. Тому якогось негативного відношення до України не відчувалось. І вже, коли ми повернулись додому, почалися Паралімпійські ігри, тоді

Повне інтерв'ю

пішла анексія Криму. І вже пан Сушкевич з командою зробили все, щоб російської збірної на тих Паралімпійських іграх не було. І їх зі свистом по суті вигнали з того селища.

— Чи розглядаєте ви для себе у найближчому майбутньому тренерську діяльність, а можливо журналістську чи коментаторську? Чи бачите себе у біатлоні далі, але в іншому амплуа?

— Ну звісно, якщо я спеціаліст, скажімо так, високого класу в біатлоні, то найбільшу користь я можу принести саме тут. Розглядаю в принципі ще різні варіанти, тому що, в першу чергу, я ще служу. Якщо в мене закінчується декретна відпустка, а не закін-

чується війна, то я повертаюсь на службу. якщо будуть якісь варіанти роботи тренером, що мені дасть звільнення зі служби, то, мабуть, з мене більше толку буде саме тренером. Тому варіанти можуть бути різні, але хочу поділитись своїм досвідом і моя місія, напевно, все ж таки бути вчителем, куратором, ментором. Приймаючи участь у різних заходах з дітьми і студентами, розумію, що в мене непогано ще виходить модераторська робота. Я не боюсь публіки, я вмію говорити і мені це подобається. Куди мене ще життя заверне, я поки не знаю, а поки що виховую маленьке чадо, яке без мене ніяк. а там далі буде видно.

АНАСТАСІЯ КИРКА

“МИ ЗАЛИШАЄМОСЬ НА ТАКОМУ РІВНІ, ТОМУ ЩО ОСОБЛИВО ПАДАТИ НЕ-МАЄ КУДИ ПОКИ”

Андрій Сухецький розповів про рівень українського біатлону та роботу коментатора

Основне з великої розмови із коментатором біатлону на Суспільному. У цьому інтерв'ю — про закулісся коментаторської професії, емоційні моменти олімпійських перегонів та перспективи молодих талантів на шляху до 2030 року. Повне відео переглядайте за QR-кодом.

— У вас є певні забобони в коментаторській справі? Наприклад, ви під час гонки не прогнозуєте, яка буде стрільба? Можливо, є якісь стоп-слова, які не можна казати, щоб не зурочити наших гонщиків?

— Забобонний не я, забобонні українські вболівальники біатлону. Тому, якщо раптом відповідальний момент, і ти під час стрільби відкриєш рота — це буде, швидше за все, нести за собою купу хейту в твоїх б'їк на сайтах, у чатах, інтернеті... Люди дуже в нас це полюбують. Ось тому я намагаюся уникати зайвих розмов під час стрільби українців, особливо якщо вона на щось впливає. Якщо це четверта стрільба в бо-

рот'ї за 70-те місце — я абсолютно не бачу сенсу якось додатково мовчати. Але з точки зору моїх якихось забобонів чи ритуалів перед гонкою — такого немає. Просто трішечки розім'яти голос, подивитися актуальну інформацію, набрати собі водички — і все. Намагаюся не прогнозувати, справді, бо я абсолютно не вірю, що коментатор може якось наврочити чи що він має вплив. Через те, що до коментаторів сигнал потрапляє із затримкою і, коли він відкриває рот, у реальному житті подія вже трапилась. Але якщо раптом це хтось побачить, хто вірить у забобони і те, що коментатор на щось там впливає — це абсолютно не так. Але подекуди трапляються такі співпадіння, що навіть я починаю стосовно цього задумуватись і були

Повне інтерв'ю

випадки, коли, наприклад, ти кажеш: «Та тут взагалі можна стріляти як завгодно, нічого не зміниться», і тут починаються якісь завали, штрафні кола і тому подібне. Тому є співпадіння, але загалом звісно що так це не працює.

— Україна залишається впевненим середняком у світовому біатлоні. Колись ми мали більше медалей, зараз — менше. На вашу думку, як без ідеальної інфраструктури, не надто холодним кліматом як, наприклад, у Норвегії чи Швеції, ми все одно залишаємось на висоті у цьому виді спорту?

— Мені здається, ми залишаємось на такому рівні, тому що особливо падати немає куди поки. Ми маємо розуміти, що біатлон зимовий вид спорту і в біатлоні не бере участь багато країн, це не легка атлетика, де там 100+ країн можуть змагатись. Тут не така широка географія саме через специфіку кліматичного цього виду спорту і країн, які у ньому беруть участь не так багато. Ну і в будь-якому разі, які там зими не були в Україні погані, хоча про цю, на жаль, так не скажеш, враховуючи всі обставини, у яких український народ жив цієї зими. То загалом, будь-яка зима в Україні буде краща за, наприклад, бразильську зиму. Ми маємо це розуміти. Тому що там таке явище практично відсутнє. Тому і є ось ця подушка, куди Україна не скотиться при будь-яких обставинах. Мені здається, що зараз, скажімо так, Україна досягла якоїсь своєї найнижчої точки і хотілось би, щоб від неї вона відштовхнулася все ж таки. Ми бачимо, що все одно, за підсумками сезону в Кубку Націй у збірної України регрес, що у жіночій, що у чоловічій команди, і там квоти у 5 спортсменів на Кубку світу наступного сезону не буде. Що є якраз наслідком ось цього регресу. Не знаю, важко загадувати наперед, чи будуть якісь зміни. Чи буде якась зміна фінансування? І вона вже точно буде, тому що після Олімпіади воно зменшилося у біатлоні. Що далі робитиме біатлон і Федерація з точки зору залучення спонсорів, якими будуть ці спонсори, яким буде це фінансування, який буде розвиток інфраструктури, якщо він взагалі буде? Дуже багато ось цих складових всього фактору цього успіху теоретичного, або ж результату, на який, поки що, дуже важко сказати, який буде вплив.

— Хто серед теперішніх біатлоністів демонструє найбільші перспективи? Чи можемо ми очікувати, що у 2030-му ми матимемо набагато кращі результати?

— Щодо подальшої перспективи саме 30-го року — дуже важко стверджувати. Ми бачили минулий олімпійський цикл, до якого підходили амбітними претендентами Антон Дудченко, Богдан Цимбал. Покладалися надії, що в цьому олімпійському циклі

Андрій Сухецький / Суспільне Анастасія Мантач

вони будуть демонструвати класні результати, але вочевидь були якісь прогалини в підготовці. Досі невідомо з чим це пов'язано — якась функціональна яма, багато хто пов'яже це з надмірною високогірною підготовкою, яке навантаження так і не зуміли переварити організми цих спортсменів. І дуже багато факторів, які могли на це вплинути. Зрозуміло, що оригінальним я не буду: Віталій Мандзин, Олександра Меркушина — це вже теперішні українського біатлону і вочевидь головна надія на 30-й рік. Богдан Борковський той самий — мені дуже імponує, як він себе проявляє, як він хапається за шанси, які йому надаються. При тому, що він перед сезоном взагалі розглядався як шостий, першим запасним. Звісно, Христина Дмитренко має бути основною так само і в цей олімпійський період. Мені здається, це якраз ті фігури, з якими команда буде найбільше працювати і на які покладатимуться. Чи буде до цієї когорти прищеплений хтось із поточних юніорів і юніорок — Тетяна Тарасюк або Тарас Тарасюк — мені важко поки що стверджувати. Адже, як я вже сказав, 4 роки — це величезний проміжок часу, може статись, що завгодно.

АНАСТАСІЯ КИРКА

ФІГУРНЕ КАТАННЯ

Фігурне катання — складний координаційний ковзанярський вид спорту. Основна ідея полягає у пересуванні спортсмена або пари спортсменів на ковзанах по льоду зі змінами напрямку ковзання, стрибками та виконанням додаткових елементів під музику.

Саме фігурне катання є найстарішим видом спорту в програмі зимових Олімпійських ігор. Вперше воно увійшло до програми Олімпійських ігор у 1908 році в Лондоні, а згодом було представлене і на Іграх 1920 року в Антверпен. Відтоді цей вид спорту входить до програми всіх Зимових Олімпійських ігор. На Олімпіаді розігруються медалі в одиночному (чоловічому і жіночому), парному катанні, а з 1976 року — і в танцях на льоду. У другій половині XX століття з'явилося також синхронне катання, яке набуло популярності в Канаді, США та країнах Європи.

Значний вплив на розвиток фігурного катання справив Дік Баттон, який у 1948 році виконав складні багатообертові стрибки, започаткувавши сучасну технічну еволюцію цього виду спорту.

Основні види змагань

Кожен виступ атлета (ів) складається з короткої та довільної програми, а переможця визначає сума балів. Фігурне катання ділиться на одиночне та парне, спортивні танці на льоду та синхронне катання, де команда фігуристів виконує складні перешикування та елементи, як єдине ціле:

- Одиночне катання (чоловіче та жіноче): фокус на стрибках та обертаннях;
- Парне катання: виконання спільних елементів: синхронні стрибки, підтримки та ефектні викиди партнерки;
- Спортивні танці на льоду: акцент на хореографії без акробатичних стрибків;
- Синхронне катання: відносно новий, але популярний вид, де команда з багатьох фігуристів виконує складні перешикування та елементи, як єдине ціле (не включено в Олімпійські ігри).

КРИЖАНИЙ ТРІУМФ: ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ФІГУРНОГО КАТАННЯ

Від бронзи у складі СРСР до п'єдесталу часів незалежності

Фігурне катання традиційно вважається однією з найяскравіших та найестетичніших дисциплін в історії зимових Олімпійських ігор. Саме цей вид спорту приніс Україні перше олімпійське золото часів незалежності, а українські фігуристи неодноразово вирізнялися знаковими виступами на світових аренах.

Історія українських досягнень у фігурному катанні охоплює майже чотири десятиліття — від бронзової нагороди одесита Віктор Петренко на Олімпійських іграх 1988 року в Калгарі ще за часів СРСР до сучасних виступів нового покоління українських спортсменів.

Олена Грушина та Руслан Гончаров / Gettyimages

Історія виникнення виду спорту

Найдавніші ковзани, виготовлені з кісток тварин (зокрема фаланг коней), були знайдені на березі Південного Бугу неподалік Одеса та датуються бронзовою добою. Вони використовувалися переважно для пересування і полювання. Саме від традиції прикрашати передню частину ковзанів фігурками походить їхня назва.

Батьківщиною фігурного катання вважається Нідерланди, де у XIII–XIV століттях з'явилися перші залізні ковзани, що сприяли розвитку техніки катання і виконанню фігур на льоду. Водночас у Великій Британії у XVIII столітті виникли перші клуби ковзанярів (зокрема в Единбурзі у 1742 році) та були розроблені офіційні правила змагань. Одним із перших систематизованих викладів техніки став

«Трактат про катання на ковзанах» 1772 року, автором якого був Роберт Джоунз. У 1882 році у Відень відбулося перше міжнародне змагання в Європі, що стало важливим кроком до формування фігурного катання як окремого виду спорту. Наприкінці XIX — на початку XX століття спорт активно розвивався: були створені базові елементи, зокрема стрибки, названі на честь їхніх винахідників — Ульріх Сальхов, Алоїз Лутц, Вернер Ріттбергер та Аксель Паульсен.

Важливий вплив на розвиток сучасного стилю мав Джексон Гейнц, який у 1860-х роках додав до виступів танцювальні рухи та ритм, а також удосконалив спорядження, жорстко закріпивши лезо до черевиків замість ремінців.

Становлення та перші успіхи за радянських часів

У цей період одеська школа фігурного катання під керівництвом Галини Змієвської, почала виводити атлетів на світовий рівень. Ім'я одного з цих атлетів — Віктор Петренко.

1988 рік — Калгарі, Канада: бронзовий про-рив одесита

У 1970–1980-х роках в Одесі та Дніпрі сформувалися школи фігурного катання, що стали «кузнями» спортсменів високого рівня. Представником одеської школи став Віктор Петренко. Одесит був наймолодшим призером в одиночному чоловічому катанні. У віці 18 років Петренко завоював бронзову медаль для збірної СРСР.

Віктор виконав одну зі своїх найкращих «фігур» у житті (зокрема, «outside left counter» (контр-поворот з лівої ноги на зовнішньому ребрі)). За цей сегмент змагань спортсмен отримав свої найвищі оцінки — 3.9 та 4.0. Для порівняння, у той період оцінка 6.0 за фігури вважалася майже недосяжною.

“Завоювання бронзи на той час для мене було рівнозначно золоту, тому що мені пощастило просто потрапити в команду”, — прокоментував Віктор в інтерв'ю для YouTube-каналу «TheSkatingLesson».

1992 рік — Альбервіль, Франція: тріумф під нейтральним прапором

Віктор Петренко здобув золоту олімпійську медаль з результатом 279.76 балів, представляючи Об'єднану команду після розпаду СРСР. Довільна програма українця вирізнялася технічною складністю та емоційною виразністю, ставши прикладом гармонійного поєднання атлетизму й артистизму у фігурному катанні. Петренко став першим після Ондreja Непели олімпійським чемпіоном у чоловічому одиночному катанні зі східної Європи.

Віктор в інтерв'ю «TheSkatingLesson» зазначив, що ніколи не думав про перемогу або здобуття медалі безпосередньо під час прокату:

“Я ніколи не думав про перемогу...під час програми я просто переходив від елемента до елемента, намагаючись зосередитися та внести необхідні корективи, якщо щось йшло не так”.

Окрім спорту, Петренко пізніше проявив себе як актор, виконавши роль Короля у льодовому мюзиклі Тетяни Афонасьєвої та зіграв у виставі “Лускунчик на льоду”.

На тлі світового розвитку цього виду спорту формувалася й історія українського фігурного катання — послідовність знакових подій і переломних моментів.

Віктор Петренко / Укрінформ

1994 — Ліллегаммер, Норвегія: перше золото незалежної України

16-річна Оксана Баюл стала сенсацією, виборовши першу золоту нагороду в історії незалежної України. Перемога українки з результатом 216.69 балів була драматичною: напередодні фіналу Оксана отримала травму ноги під час зіткнення з іншою фігуристкою, і виступала під дією анальгетиків.

“Я виграла олімпійське золото з пошкодженим хребтом і трьома свіжими швами на нозі” — написала Баюл в автобіографії “Oksana: My Own Story”.

Перемога фігуристки відбулася на тлі тотальної невідповідності. Організатори не мали запису українського гімну, через що церемонію нагородження затримали на 45 хвилин, поки керівниця делегації Людмила Михайловська не привезла касету з Олімпійського селища.

Оксана Баюл / Gettyimages

2006 рік —Турин, Італія: успіх українського танцювального дуету

Одеська танцювальна пара Олена Грушина та Руслан Гончаров здобули бронзову медаль із результатом 200.95 балів. До цього вони ставали призерами чемпіонатів Європи, здобувши “срібло” у 2004 та 2005 роках, та бронзовими призерами чемпіонату світу 2005 року.

Після Чемпіонату України 2005 року директор СДЮШОР «Крижинка» з фігурного катання Володимир Мельниченко відзначив програму, яка потім принесла бронзу на ОІ-2006:

“Це успіх тренера Морозова та танцювальної пари Олени й Руслана, адже вони мають сильну програму і вдало її виконують. Це дає оптимізм щодо майбутніх Олімпійських ігор — має вдатися задумане”.

Етапи розвитку та сучасні виклики

1990-ті роки були періодом найвищих досягнень, коли українські фігуристи посідали провідні місця на світових аренах, попри економічні труднощі в країні та скорочення фінансування спорту в країні, яке було спричинено розпадом СРСР.

2000-ні — дотепер: багато спортсменів перейшли у професійні шоу США та їх школи, через відсутність належних умов тренування та фінансування, що призвело до повільного розвитку атлетів українських фігурних шкіл, які можуть вийти на п’єдестал Олімпійських зимових ігор. (посилання чи QR код на інтерв’ю з тренером Олексієм Сиром’ятниковим)

Через повномасштабну війну росії проти України з 2014 року постраждали ключові об’єкти, як-от спорткомплекс “Метеор” у Дніпрі, Льодова арена: «Альтаір» на Донбасі, «Донбас Арена Ice Palace», «Маріуполь Ice Center», ТРЦ «Термінал» (льодова арена) Бровари, Київська область.

Попри виклики, які випадають на долю фігуристів ще з часів СРСР, історія фігурного катання в Україні доводить, що навіть за складних обставин талановиті атлети здатні підкорювати світові п’єдестали, зберігаючи традиції і надихаючи нові покоління.

Ключові дати в історії українського фігурного катання

Грудень 1983 р. — Віктор Петренко виграв чемпіонат світу серед Юніорів.

Лютий 1988 р. — Віктор Петренко здобуває “бронзу” на Олімпіаді в Калгарі.

Лютий 1992 р. — Петренко стає олімпійським чемпіоном в Альбервілі.

Березень 1993 р. — Оксана Баюл виграв чемпіонат світу у Празі.

25 лютого 1994 р. — Оксана Баюл здобуває перше “золото” для незалежної України на Олімпіаді в Ліллегаммері.

Лютий 2006 р. — Олена Грушина та Руслан Гончаров завойовують “бронзу” в Турині.

Липень 2022 р. — Віктор Петренко виключений з Федерації фігурного катання України через участь у шоу в рф.

АЛІНА ГРИЦАЄНКО

Пол Вайлі, Віктор Петренко, Петр Барна / Gettyimages

МІЖ ФЕЕРИЧНИМ РЕКОРДОМ ТА ПСИХОЛОГІЧНИМИ «ТОЙДАЛКАМИ»:

як Кирило Марсак дебютував на Олімпіаді-2026

Виступ українського фігуриста на Олімпіаді-2026 запам’ятався емоційним піднесенням у короткій програмі та важким психологічним випробуванням у довільній. Попри підсумкове 19-те місце, Кирило Марсак продемонстрував потенціал світового рівня, оновивши особисті рекорди та показавши найкращий результат для країни у чоловічому одиночному катанні з 2002 року.

Кирило кваліфікувався на Оі завдяки четвертому місцю на відбірковому турнірі "ISU Skate to Milano". Спортсмен набрав 217,57 бала під час виступу. Протягом останніх сезонів фігурист демонстрував стабільний прогрес: Кирило став чотириразовим чемпіоном України (2023–2026) та успішно виступав на міжнародній арені. Зокрема, на чемпіонаті Європи 2026 року в Шеффільді Марсак посів високе восьме місце, встановивши на той момент особисті рекорди у всіх сегментах програми. Через повномасштабне вторгнення спортсмен був змушений покинути рідний Херсон і тренувався переважно у Фінляндії під керівництвом Аліни Маєр-Віртанен. На ОІ-2026 Кирило був єдиним представником у фігурному катанні.

Особистий рекорд та присвята батькові

Виступ Кирила Марсака в Мілані розпочався 10 лютого з короткої програми під композицію "Fall On Me" Андреа та Маттео Бочеллі. Цей прокат спортсмен присвятив своєму батькові, який захищає Україну в лавах ЗСУ. Кирило чисто стрибнув четверний сальхов, який судді оцінили у 12.61 бала, виконав стабільний потрібний аксель та каскад із потрібних лутца й тулупа. За техніку фігурист заробив 49.2 бала, а за компоненти (композицію, презентацію та навички катання) — 37.69. Це і склало його рекордну оцінку у 86.89 бала. Уперше за три місяці (з листопадового турніру в Ризі, де Марсак здобув "срібло") українець заробив четвертий рівень і на доріжці кроків, за яку отримав 4.51 бала.

Українець встановив особистий рекорд, перевершивши свій результат із чемпіонату Європи на 10 пунктів, і піднявся на проміжне 11-те місце.

“Емоційний вибух у голові насправді. Навіть не знаю, що сказати...Таких оцінок не очікували. Розраховували покращити рекорд сезону на 1-2 бали. Ніяк не на 10. Але ми дуже-дуже раді, що вдалося покращити настільки.....Це неймовірно насправді, що вдалося зробити і як публіка нас зустріла. Це було просто неймовірно», — сказав Марсак в ексклюзивному коментарі для Суспільне Спорт.

Психологічний тиск та помилки у довільній програмі

Довільна програма, що відбулася 13 лютого, виявилася значно складнішою з психологічної точки зору. Кирило виступав під музику з серіалу "Ейфорія" (треки "I'm Tired" та "The Feels"), яка також містила підтекст про втому від війни та силу рухатися далі. Проте технічно прокат не склався. Вже на початку програми Марсак упав з четверного сальхова, що коштувало йому щонайменше шести балів і похитнуло впевненість спортсмена.

Замість запланованих складних елементів Кири-

ло виконав лише подвійний лутц, а загальне виконання стрибків стало обережнішим. За довільну програму він отримав 137.28 бала, що відкинуло його на підсумкове 19-те місце.

Головною причиною невдачі Марсак назвав колосальний психологічний тиск, про що він заявив у коментарі "Суспільне Спорт" одразу після виступу в довільній програмі. Цьому сприяли негативні новини про дискваліфікацію українського скелетоніста Владислава Гераскевича та той факт, що Кирило мусив виходити на лід одразу після "нейтрального" російського фігуриста Петра Гуменніка й сидів лише за кілька метрів від нього, коли очікував свої бали після довільної програми.

Кирило Марсак / Gettyimages

«Я така людина, що постійно сидить у телефоні — неможливо від цього відсторонитися. Плюс інші спортсмени підходили, запитували про Владислава. Було важко з цим боротися», — сказав Кирило Суспільному.

За словами Діани Михайлик, журналістки Суспільного, інформаційний шум і потік коментарів створюють додатковий внутрішній тиск на спортсмена. У таких умовах він міг намагатися «показати більше», ніж стабільно виконує на тренуваннях, що підвищило ризик помилок. Частково це пояснює контраст між впевненою короткою програмою та зривами у довільній, адже напередодні Марсак демонстрував стабільність, зокрема на четверних стрибках.

Попри це, Діана Михайлик підкреслила: технічний потенціал спортсмена — беззаперечний. Уже зараз він володіє повним набором четверних стрибків, що є обов'язковою умовою для конкуренції на найвищому рівні.

Підсумки та історичне значення

Попри прикрі помилки в останній день, результат Кирила Марсака став історичним для України: це найкращий показник у чоловічому фігурному катанні за останні 24 роки (з часів Олімпіади-2002). Тренерка Аліна Маєр-Віртанен зазначила, що Кирило боровся до кінця:

"Це був гарний виступ, я справді задоволена тим, як він виступив. Коротка програма, звичайно, була неймовірною, довільна — він боровся. Тож, так, я задоволена та щаслива". І тепер фінська тренерка планує ще ускладнювати програму Кирила на на-

Кирило Марсак та Аліна Паніцька / Gettyimages

Результати України у фігурному катанні на Олімпіаді-2026

Чоловіче одиночне катання. Кирило Марсак — 19-те місце (224.17 бала: 86.89 за коротку програму + 137.28 за довільну).

АЛІНА ГРИЦАЄНКО

«МИ ВТРАЧАЄМО СПОРТСМЕНІВ НЕ ЧЕРЕЗ ВІЙНУ, А ЧЕРЕЗ ВІДСУТНІСТЬ УМОВ»

Розгорнуте інтерв'ю з тренером Олексієм Сиром'ятниковим: про Олімпіаду-2026 і Кирила Марсака

Повне інтерв'ю

Наша редакція поспілкувалась із багаторазовим чемпіоном Києва, призером чемпіонатів України та тренером київської школи «Лідер» Олексієм Сиром'ятниковим. Уже понад 18 років він працює з молодими спортсменами та готує майбутніх чемпіонів. Поговорили про сучасні тенденції у фігурному катанні, виступи українців, суддівство, складнощі професії та головні проблеми розвитку спорту в Україні.

— Міланська Олімпіада 2026 показала космічний рівень техніки. Що сьогодні визначає успіх фігуриста?

— Якщо говорити відверто, то сьогодні без стрибків ультра-сі, зокрема четверних, у чоловічому катанні практично нічого робити на найвищому рівні. Можна ідеально чисто відкатати програму з потрійними стрибками, отримати гарну другу оцінку, але цього все одно не вистачить, щоб потрапити на п'єдестал.

Зараз перша десятка — це спортсмени, які стабільно мають у своєму арсеналі кілька четверних. І навіть якщо ти дуже стабільний, але не маєш цих елементів — ти програєш у базовій вартості.

Єдиний варіант потрапити в топ із потрійними — це якщо фаворити зірвуть свої прокати. Таке інколи трапляється, особливо на великих стартах, але розраховувати на це як на стратегію — неможливо.

— Наскільки об'єктивним є суддівство сьогодні?

— Суддівство було, є і буде суб'єктивним. Це реальність цього виду спорту. Технічна оцінка більш об'єктивна, бо є чіткі критерії — виконано елемент чи ні.

А от компоненти — це вже інтерпретація. Один суддя бачить програму так, інший — інакше. Комусь подобається стиль спортсмена, комусь — ні. І це впливає на оцінки.

Тому говорити про повну об'єктивність тут не доводиться.

— Як ви оцінюєте прогрес Кирила Марсака в олімпійському сезоні?

— Прогрес дуже серйозний. До війни він тренувався в Херсоні і не був серед топів. Але після пере-

Олексій Сиром'ятников з вихованцями школи «Лідер» / Facebook

їзду до Фінляндії його рівень суттєво зріс.

Зараз він фактично перший номер в Україні, і на даний момент я не бачу спортсмена, який міг би його обігнати. Це результат системної роботи і правильних умов для тренувань.

— Чому Україна вже 20 років без олімпійських медалей?

— Тут проблема не в таланті — у нас багато здібних дітей. Проблема в умовах.

Перше — це інфраструктура. У нас критично мало льодових арен. Друге — відсутність системи, яка дозволяє поєднувати спорт і навчання.

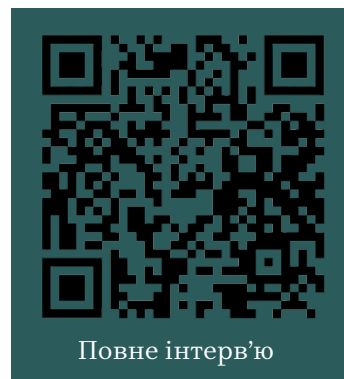
Діти змушені обирати: або школа, або тренування. А без повноцінного тренувального процесу виростити спортсмена світового рівня практично неможливо.

АЛІНА ГРИЦАСНКО

«Я ПОЧАЛА ДОЗВОЛЯТИ СОБІ ГОВОРИТИ БІЛЬШЕ — БО ГЛЯДАЧ ХОЧЕ ДУМКУ, А НЕ ТІЛЬКИ ФАКТИ»

Інтерв'ю Анни Савчик про ОІ-2026 і кризу фігурного катання в Україні

Наша редакція поспілкувалась зі спортивною журналісткою, коментаторкою Олімпійських ігор та переможницею конкурсу «Олімпійська Україна» Анною Савчик. Поговорили про цьогорічну Міланську олімпіаду, а саме виступ Кирила Марсака, реальний стан українського фігурного катання та закусі роботи коментатора.

Повне інтерв'ю

— Дебют Кирила Марсака на Олімпіаді-2026 став одним із найгучніших моментів. Це початок нової історії?

— Це точно новий етап для самого Кирила, його команди і тренерки. Результат — дуже сильний, особистий рекорд, ще й на Олімпіаді. Але я б не називала це початком нової історії глобально.

Я дивлюся на це більш прагматично. Якщо порівняти Марсака до 2022 року і зараз — це два різні спортсмени. Раніше він не стрибав четверні, робив помилки навіть у потрійних і взагалі не був компонентним фігуристом.

Зараз він дуже додав, особливо в другій оцінці. Але це результат великої роботи, а не якийсь раптовий прорив.

— Чому цей результат не означає системного прориву України?

— Тому що це поодинокий випадок. Якщо чесно, ми останні 15 років не прогресуємо, а навпаки — рухаємось вниз.

У нас менше спортсменів, менше тренерів, немає льоду, немає фінансування. Старе покоління тренерів пішло, нове — не сформувалося. І найголовніше — у нас немає системи, яка може підготувати спортсменів такого рівня.

Те, що Марсак єдиний представник України на цій Олімпіаді — це дуже показовий момент.

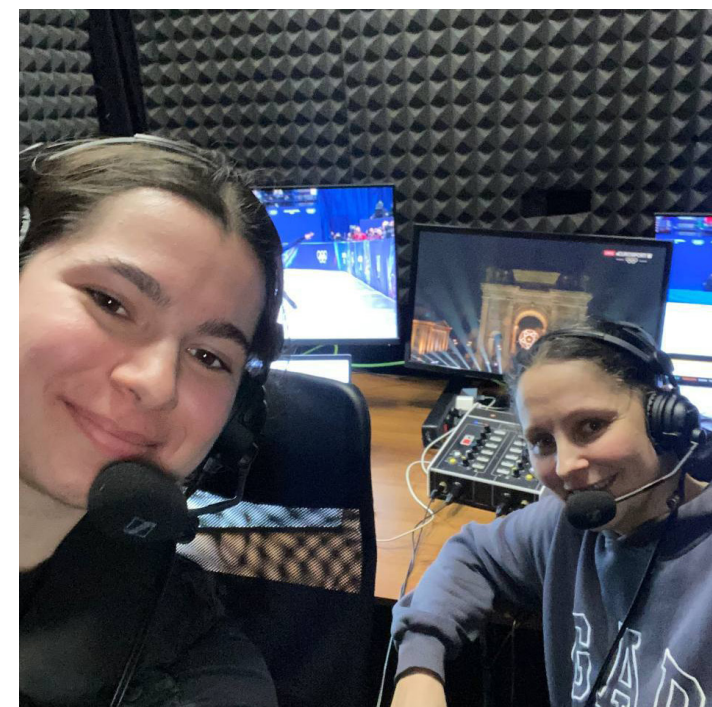
— Як виглядає робота коментатора під час Олімпіади «за кадром»?

— Це величезна підготовка. Я на кожного спортсмена роблю окремий профайл — фактично досє з усією інформацією: результати, історія виступів, техніка, статистика.

На одного спортсмена може піти година-дві, а на Олімпіаді їх близько сотні. Тобто це десятки годин підготовки.

І під час ефіру ти паралельно відстежуєш усе: елементи, протоколи, попередні результати, і ще маєш швидко аналізувати ситуацію і пояснювати її глядачу.

АЛІНА ГРИЦАСНКО

Анна Савчик / Особисті архіви

ФРИСТАЙЛ

У фристайлі долю нагород вирішує не швидкість, а краса рухів і сміливість їх виконати. Спортсмени роблять акробатичні стрибки, трюки на рейках, мчать засніженими трасами або злітають із гігантських трамплінів. Залежно від дисципліни судді оцінюють техніку, висоту, складність елементів та артистизм.

Фристайл з'явився на Олімпіаді в Калгарі-1988 як показовий спорт, а з 1992 року увійшов до офіційної програми Ігор. У Мілані-Кортіні змагання цього виду відбулися у Лівін'ю, де розіграли 15 комплектів нагород — в акробатиці, бігейрі, могулі, скікросі, слоупстайлі та гайфайпі.

В акробатиці спортсмен злітає з трампліна і виконує у повітрі сальто та гвинти. Судді оцінюють висоту, складність і чистоту приземлення.

Бігейр схожий на акробатику, але трамплін тут значно більший, а стрибки — видовищніші й складніші.

Могул — це спуск по горбистій трасі на максимальній швидкості з двома обов'язковими стрибками посередині. Арбітри оцінюють техніку спуску, якість стрибків і час.

У скікросі відразу кілька спортсменів одночасно мчать трасою з трамплінами, поворотами та хвилями. Перший на фініші — переможець.

Слоупстайл — це спуск з гори з низкою перешкод: рейками, трубами, трамплінами. Головне — різноманітність і "чистота" трюків.

У гайфайпі спортсмен їде по U-подібній трубі, почергово злітаючи з її країв і виконуючи трюки у повітрі.

ЄДИНИЙ ВИД СПОРТУ, ЯКИЙ ПРИНІС МЕДАЛІ ЗА 12 РОКІВ

Якою була еволюція фристайлу та українських стрибків

Олександр Абраменко. Фото: Associated Press

Більшість українців відкрили для себе фристайл у 2018 році, коли Олександр Абраменко став першим в Україні олімпійським чемпіоном з лижної акробатики. Та якщо озирнутися ширше — саме цей вид спорту приніс Україні обидві нагороди за останні три олімпійські цикли. 12 років і лише дві медалі — і обидві у фристайлі.

Історія української команди у цьому виді спорту, однак, починається задовго до тріумфу Абраменка, а її витoki сягають часів, коли українців у цьому спорті ще не було.

Початок початків: як показовий спорт став олімпійським

Фристайл довго завойовував право називатися повноцінним видом спорту. Попри свій початок ще у 1906-му, лише за 70 років Міжнародна федерація лижного спорту (FIS) визнала його офіційно — запровадила правила та обмежила найнебезпечніші елементи. Вже за рік відбувся перший Кубок світу, а у 1986-му — дебютний чемпіонат світу у французькому Тіні.

На Олімпіаду фристайл також потрапив поступово. У Калгарі-1988 він був лише у статусі показового, без медалей. Перші нагороди розіграли в Альберві-

лі-1992, коли до програми увійшов могул, а два роки потому в Ліллекхаммері додалася акробатика. Скікрос дебютував на Іграх у Ванкувері-2010, а хафпайп і слоупстайл — у 2014-му. Останнім до програми доєднався бігейр — 2022 року у Пекіні.

Український шлях до світового лідерства

В Україні фристайл почав розвиватися в 80-х роках. Спершу це були поодинокі змагання у Києві, Миколаєві та Тисовці, а перший національний чемпіонат відбувся у 1987 році.

Міжнародні здобутки прийшли вже за часів незалежності, хоча спершу на молодіжному рівні. На юніорських чемпіонатах світу 1996 та 1997 років Алла Цупер і Станіслав Кравчук стали чемпіонами, Олена Юнчик і Дмитро Архипов вибороли “срібло”, а Тетяна Козаченко та Юрій Стецько — “бронзу”.

Перший же подіум на рівні дорослого Кубка світу у 1999 році принесла Юлія Клюкова. Відтоді найбільше нагород на цьому рівні здобув Станіслав Кравчук — 12. Трохи менше в Олександра Абраменка та Дмитра Котовського — десять та дев’ять відповідно. Загалом включно з сезоном 2025/26 українці здобули 11 перемог, 13 срібних нагород і 21 бронзову.

Ба більше, Україна навіть приймала етап Кубка світу — 2013 року змагання з лижної акробатики відбулися у Буковелі, де Надія Діденко на “домашньому” трампліні здобула єдину для себе нагороду на цьому рівні.

Натомість виступи на Олімпійських іграх до 2014 року включно медально в українців не склалися. “Синьо-жовті” десять разів виходили до фіналу, проте найвище підіймалися на четверту позицію. Найгіршими виявилися Ігри у Ванкувері-2010: попри шість ліцензій, жоден зі спортсменів не пробився до фіналу, а найвище фінішувала Надія Діденко — 13-ю.

Олександр Абраменко — феномен українського фристайлу?

Та все змінилося на Олімпіаді-2018 у Пхьончхані, що стала четвертою для Олександра Абраменка. Дебютував атлет ще у Турині, відколи крок за кроком підбирався з 27-го місця до фіналу.

У Південній Кореї Абраменко стабільно пройшов кваліфікацію, увійшовши до 12 найкращих після другого стрибка. У фіналі ж перше виконання підняло його на проміжне третє місце, друге — опустило на четверте. Та заключний стрибок світ побачив уперше. “Чисті” три сальто з чотирма гвинтами, які українець до того не виконував на змаганнях, принесли йому 128.51 бала і “золото” ОІ.

Олександр Абраменко. Фото: Getty Images

За словами самого Олександра, він довго не міг змиритися з тим, що виграв. Після Ігор не був певен, чи продовжить кар’єру — дуже втомився. Та слова тренера Аблаєва про те, що Абраменку бракує “золота” чемпіонату світу, змусили рухатися далі.

“Золото” ЧС українець так і не здобув, фінішувавши зі “сріблом” у 2019 році. Проте кар’єру не завершив — вирушив на п’яті Ігри у Пекін. Там атлет з першого стрибка подолав кваліфікацію і так само впевнено забезпечив собі місце у суперфіналі.

Фінальне потрібне сальто з п’ятьма гвинтами, яке виконав спортсмен, мав найбільшу складність (5.000), але Абраменко припустився помилки при приземленні — 116.50 бала і поразка китайцю Ці Гуанпу у 13 очок. Утім, “срібло” зробило Олександра першим українським олімпійцем із медалями на двох зимових Іграх.

На запитання, як після “золота” Пхьончхана сприймалося “срібло”, фристайліст відповів: “майже як золота нагорода”, відзначивши, що відчував велику відповідальність та намагався довести, що перемога на Іграх-2018 була не випадковістю.

На Олімпіаду-2026 Абраменко приїхав вже у статусі тренера. Як колись його наставник Енвер Аблаєв перекваліфікувався зі спортсмена у фахівця, так тепер те саме рішення ухвалив найтитлованіший українець в історії зимових Олімпійських ігор.

“На своїй першій Олімпіаді діти виступили краще, ніж їхній тренер”, — підсумував змагання Абраменко. Та це вже тема для наступного матеріалу.

“НАЙОЧІКУВАНІША” ДИСЦИПЛІНА, ЩО НЕ ПРИНЕСЛА МЕДАЛЕЙ

Як українці виступили на Олімпіаді-2026 у фристайлі

Катерина Коцар. Фото: Getty Images

Фристайл на Олімпіаді у Мілані був видом спорту, на які Україна покладала справжні медальні надії. І не без підстав: саме фристайл є однією з трьох дисциплін, у яких країна в принципі виграла зимові олімпійські медалі. Тож увага вболівальників до змагань з лижної акробатики, бігею та слоупстайлу була особливою.

Ситуацію ускладнювало те, що змагання у Лівінью відбулися вже наприкінці Олімпіади. На той момент спортсмени розуміли: в інших видах спорту медалей здобути не вдалося, тож всі надії — на них.

Рекордна кількість квот в акробатиці, історичні ліцензії Коцар

Та про все по черзі. Відбір на Ігри-2026 у лижній акробатиці проходив за результатами двох передолімпійських сезонів Кубка світу та світової першості-2025.

Так, національна команда отримала найбільше представництво у лижній акробатиці за всю історію виступів на Іграх — раніше збірна мала максимально сім спортсменів ще 2006 року у Турині. Крім того, Україна вдруге здобула командну ліцензію у змішаному турнірі: для цього потрібно було вибороти щонайменше три ліцензії, з яких одна — чоловіча та одна — жіноча.

У бігею та слоупстайлі ж відбірковий цикл тривав із липня 2024 року, а організатори розігрували по 30 ліцензій серед чоловіків та жінок. Єдиною українкою в олімпійському рейтингу, яка пройшла відбір, стала Катерина Коцар. Під час кваліфікації лідерка збірної також принесла Україні першу медаль в історії виступів на Кубку світу з бігею — “срібло” в американському Стімбоуті.

Так, Коцар стала першою українкою, яка виступила на Олімпійських іграх у слоупстайлі та бігею.

Остаточний склад України на Олімпіаді-2026 у фристайлі

Ліцензії на Олімпійські ігри-2026 у фристайлі були неіменними, тобто не закріпленими за спортсменами, які їх здобули. Тренерський штаб збірної України зупинився на наступних атлетах.

Лижна акробатика

Дмитро Котовський. Найрейтинговіший українець на Кубку світу-2025/26 (четверте місце). Учасник Ігор у Пекіні — 15-те місце.

Олександр Окіпнюк. В олімпійському сезоні встановив рекорд кар’єри, вигравши етап Кубка світу у Руці. На Олімпіаді-2022 посів дев’яте місце.

Ян Гаврюк. Дебютант Олімпіади. Здобув “срібло” на етапі Кубка світу-2025/26 в Лейк-Плесіді — перша медаль на топрівні у кар’єрі.

Максим Кузнецов. Дебютант Олімпійських ігор.

Ангеліна Брикіна. Найрейтинговіша спортсменка збірної за підсумком сезону Кубка світу — 17-те місце. Жодного разу не потрапляла до суперфіналу.

Діана Яблонська, Неллі Попович, Оксана Яцюк. Дебютантки Олімпіади.

Лижний фристайл

Катерина Коцар. Фіналістка чемпіонату світу з бігею-2023 та перша українська призерка Кубка світу у цій дисципліні. У слоупстайлі на Кубку світу посідала найвище десяте місце.

Старти Катерини Коцар: складні стрибки та пропозиція руки й серця під час змагань

Першою виступи у Лівінью розпочала Катерина Коцар. Після 36.03 бала у першій спробі слоупстайлу українка покращила результат у другій — 50.78, проте до фіналу так і не кваліфікувалась: стала 14-ю з відставанням у чотири пункти від прохідного 12-го місця.

“Як людина тривожна, я зазвичай продумую дуже багато сценаріїв розвитку подій. І в мене було міні-передчуття, що не просто так Богданчик поїхав дивитись мої Олімпійські ігри, але через те, що це був лише один з мільйона сценаріїв, які я придумала, то, звісно, це було неочікувано”, — розповіла Катерина в коментарі для “Гливинський Pro Спорт”.

У бігею ж, своїй сильнішій дисципліні, Катерина увійшла до 12 найкращих із результатом у

155.50 бала. Та, окрім подоланої кваліфікації, на спортсменку чекала ще одна радісна подія: одразу після виходу до фіналу їй зробив пропозицію наречений Богдан. Атлетка відповіла згодою.

Фінальні змагання тим часом перенесли на майже півтори години через снігопад, а суперниці українки — Анук Андраска і Матільда Гremo — травмува-

Фото: AP/Abbie Parr

лися під час розігріву і зникли. Попри це, Катерина вийшла стрибати. У першій спробі спортсменка виконала «1080-м’ют-уліво» на 82 бали, у другій вирішила не ризикувати й отримала 72 очки за “900-біо-сінді”, а третю завершила з 74 пунктами — жодного разу не впавши.

Одиночна акробатика: лише один спортсмен у фіналі

Змагання лижної акробатики також вчасно не почалися: через снігопади жіночу кваліфікацію перенесли на наступний день, а чоловічу — взагалі двічі.

Першими відбіркові розпочали дівчата. За правилами, з першої спроби до фіналу проходили шість найкращих — жодній з чотирьох українок це зробити не вийшло. Найвище підібралася Ангеліна Брикіна: виконала складний «гвинт-гвинт-гвинт» — один з найважчих трюків у жінок.

У другій спробі спортсменка пішла на потрібне сальто з чотирма гвинтами зі складністю 4,690. Стрибок вдавня, але приземлення — ні: Брикіна посіла 13-те місце з відставанням від прохідного 12-го лише на 0,18 бала. Яблонська, Попович та Яцюк фінішували з 18-го по 20-те місце відповідно.

У чоловіків натомість вже після першої спроби до фіналу пробився Олександр Окіпнюк — 112,67 бала, шосте місце. Решта українців не пройшла: Котов-

ський завершив кваліфікацію 17-м, Гаврюк — 21-м, Кузнецов — 23-м.

Фінал Окіпнюк розпочав потрійним сальто з п'ятьма гвинтами — відносно новим для себе стрибком. Отримавши за нього 102 бали, спортсмен пішов на ризик у другій спробі, заявивши стрибок з коефіцієнтом складності 5.1, проте не зміг виконати його “чисто”, посівши 10-ту позицію.

Таким чином, збірна України вперше за 12 років не потрапила до шістки найкращих у чоловічому турнірі з лижної акробатики. Головний тренер національної команди Енвер Аблаєв прокоментував це для “Гливинський Pro Спорт”.

“Технічно і фізично вони були готові. Треба щось змінювати ментально. Можливо, хвилювання було — це відчувається, коли ти єдиний, на кого покладаються усі надії, хто має принести медаль для країни. Мабуть, це зіграло злий жарт з хлопцями. Вони просто не витримали навантаження”.

Дебют у змішаній команді

Змішані командні змагання з лижної акробатики закривали програму Олімпійських ігор-2026. У турнірі взяли участь сім країн — кожна виставила по три спортсмени.

Після виступу Брикіної збірна йшла другою, поступаючись лише США. Стрибок Окіпнюка опустив команду на п'яту позицію — відставання від прохідного до суперфіналу четвертого місця складало трохи більш як п'ять балів.

Вирішальну спробу виконував Котовський із заявленим потрійним сальто з чотирма гвинтами, проте приземлити стрибок не зміг і отримав всього 87.17 бала. Так, за підсумками фіналу українське тріо набрало 254.67 бала і посіло шосте місце, не увійшовши до топ-4 команд, які змагалися за нагороди у суперфіналі.

Олександр Окіпнюк. Фото: EPA Images

“Особисто на мене перенесення змагань, погода, атмосфера ніяк не впливали. Вчора було більш хвилююче, але не критично. [...] Сьогодні на старті хвилювань було ще менше, а впевненості більше. Проте так воно стається в найбільш відповідальний момент — можуть вилізти найбільш [підступні] помилки”, — підсумував змагання для “Гливинський Pro Спорт” Дмитро Котовський.

Дмитро Котовський. Фото: Getty Images

ФРИСТАЙЛ: УСІ РЕЗУЛЬТАТИ УКРАЇНИ НА ОЛІМПІАДІ-2026

Лижна акробатика, чоловіки

Олександр Окіпнюк — 10-те місце (101.00)
Дмитро Котовський — 17-те місце (95.16)
Ян Гаврюк — 21-ше місце (84.07)
Максим Кузнецов — 23-те місце (68.88)

Лижна акробатика, жінки

Ангеліна Брикіна — 13-те місце (75.50)
Діана Яблонська — 18-те місце (69.89)
Неллі Попович — 19-те місце (64.22)
Оксана Яцюк — 20-те місце (62.68)

Лижна акробатика, змішані команди

Ангеліна Брикіна, Олександр Окіпнюк,
Дмитро Котовський — 6-те місце (254.67)

Бігейр, жінки

Катерина Коцар — 10-те місце (156.00)

Слоупстайл, жінки

Катерина Коцар — 14-те місце (50.78)

АНДРІЙ НІКІТЬОНОК

Катерина Коцар. Фото: REUTERS

КОТОВСЬКИЙ: “НЕ ХОЧУ ЧЕКАТИ ЧЕТВЕРТОЇ ОЛІМПІАДИ, ЯК АБРАМЕНКО”

Інтерв'ю з лідером збірної України з лижної акробатики Дмитром Котовським

Дмитро Котовський. Фото: НОК України

Олімпійські ігри-2026 у Мілані-Кортіні стали друзими для 24-річного Дмитра Котовського — лідера збірної України у чоловічій лижній акробатиці та дворазового призера чемпіонату світу у команді. Після дебюту на Іграх-2022 у Пекіні, де спортсмен посів 15-те місце у кваліфікації та не зміг виступити у команді, Котовський приїхав до Італії з перемогою на етапі Кубка світу у Лак-Бопорті та четвертим місцем у загальному заліку сезону.

Та виправдати статус фаворита на Олімпійських іграх-2026 Котовському не вдалося. В особистих змаганнях Дмитро завершив виступи вже на етапі кваліфікації, а у команді не зміг “чисто” приземлити свій стрибок, а отже і вивести збірну у суперфінал турніру.

В ексклюзивному інтерв'ю редакції “Гарт” Дмитро підсумував олімпійський сезон-2025/26.

Інтерв'ю Котовський дав у міжсезоння — вже після приїзду із заключного “сніжного” збору у Карпатах, але ще до традиційних літніх тренувань у Швейцарії. За словами спортсмена, попри статус зимового виду, вся лижна акробатика напрацьовується влітку — із використанням спеціального екіпірування.

“Всі основні тренування проходять влітку, адже тоді більше часу, — розповів Котовський. — Напередодні першого етапу Кубка світу у Фінляндії є 20 днів тренувань, але далі — змагання, переїзди, три дні тренувань і знову змагання. Виправити вже нічого не встигаш”.

“Чи відрізняються тренування влітку? Насправді не сильно. Стрибаємо з таких самих трамплінів, але в басейн з водою — у водному жилеті та гідрокостюмі. Лижі теж інші: мають отвори, щоб гасити удар об воду. Та на аеродинаміку це жодним чином не впливає”.

Про олімпійський сезон-2026

Єдиною перемогою сезону для Котовського став тріумф на етапі Кубка світу у канадському Лак-Бопорті, після якого спортсмен навіть очолив загальний залік. І хоча Дмитро сам не зрозумів, що зробив інакше того дня, назвав старт найяскравішим спогадом сезону.

“Чогось такого, що я робив у той день, але не робив в інші, — немає. Спорт специфічний. До всіх змагань я підходив однаково, налаштовувався, але там все пішло класно, а інші змагання розчарували”, — сказав Дмитро.

Олімпійського духу в Італії Котовський, як і більшість спортсменів інших видів спорту, не відчув — назвав цьогорічні Ігри “дуже добре організованим Кубком світу”. Лівіньйо не мало повноцінного олімпійського селища, всі спортсмени один одного знали, а з активностей поза схилом — хіба перегляд інших дисциплін: фігурного катання, слоупстайлу, скікросу чи бігеюру.

Головні змагання чотириріччя Котовський підсумував наступним чином.

“Мені не вистачає психологічної стабільності на змаганнях. В Італії я відчував хвилювання, але, як мені здавалося, добре справлявся з ним. Навіть за кілька днів до Олімпіади під час тренувань у Швейцарії я зробив п'ять стрибків «Ураган» і чотири поставив в ноги — але на самих Іграх так не вийшло. Значить психологічний складник все ж таки дав слабину”.

Чи йде Котовський стежкою Абраменка

Після завершення кар'єри у 2024 році олімпійський чемпіон Пхьончхана-2018 Олександр Абраменко став старшим тренером збірної України — фактично повторив долю свого наставника Енвера Аблаєва, з яким ще разом змагався на Іграх-2010. При цьому запо-

вітне “золото” Абраменко виграв лише на четвертий олімпійський цикл, а перші два, як і Котовський, завершив у кваліфікації.

“Я хочу швидше, ніж на четвертій, — засміявся Котовський. — Хочу на третій [у Французьких Альпах]. Дивлюся на перше місце п'єдесталу — це очевидно, тільки до цього і йду”.

Проте тренерську стежку Абраменка Котовський повторювати не планує — через постійні від'їзди за кордон.

“Передавати знання цікаво, але у нашому виді спорту потрібно дуже багато їздити. В майбутньому, коли матиму сім'ю — не хочу їх не бачити. Тож якщо зможу тренувати в Україні, то можливо розгляну таку можливість, але їздити стільки ж, уже будучи тренером, не хочу”.

“Я підрахував, що за весь рік я вдома був десь півтора місяця сумарно, максимум по 7–10 днів. Все інше — роз'їзди, збори, змагання”, — додав спортсмен.

Погляд у майбутнє: вдосконалення “Урагану” та акцент на ЧС

Програму стрибків на прийдешній сезон Котовський змінювати не планує — сказав, що вдосконалюватиме вже наявні, набуваючи тим самим потрібної психологічної впевненості та досвіду.

“Щоб стрибок вийшов, його треба виконати десь сто разів. Нові стрибки є в запасі, але я планую працювати над наявними — зокрема над «Ураганом», це ж мій улюблений стрибок”, — підсумував Дмитро.

Ще більше деталей про лижну акробатику — у повному відеоінтерв'ю з Дмитром Котовським.

Скануйте QR-код та дивіться розмову просто зараз.

Повне інтерв'ю

АНДРІЙ НІКІТЬОНОК

ЛИЖНІ ПЕРЕГОНИ

Початок історії лижних перегонів сягає тисячоліть, коли люди почали використовувати лижі як необхідний засіб пересування по снігу. Зараз вони залишаються одним із найпопулярніших видів у програмі зимових олімпійських ігор і активно розвиваються в багатьох країнах Європи та світу.

Розрізнять два стилі в лижний перегон:

Класичний стиль — спосіб пересування на лижах, при якому лижники рухаються паралельно один одному, переважно спеціально підготовленою заглибленою лижнею.

Вільний стиль у лижних перегонах або ковзанярський стиль — це спосіб пересування, при якому спортсмен відштовхується лижами від снігу. Основні характеристики вільного стилю: На відміну від класичного стилю, де використовуються прокладені паралельні борозни (лижня), для вільного стилю траса готується у вигляді широкої смуги щільно утрамбованого снігу.

Види ковзанярських ходів:

- Одночасний однокроковий ковзанярський хід: при якому на кожний поштовх ногами виконується одночасний поштовх палицями.
- Одночасний двокроковий ковзанярський хід: складається з двох ковзаючих кроків та одного одночасного поштовху палицями.
- Почерговий ковзанярський хід: лижник виконує відштовхування ногами по черзі (як у ковзанні), одночасно допомагаючи собі палицями. Рух палицями відбувається почергово: права нога — ліва рука, ліва нога — права рука.

У змаганнях використовуються такі види стартів:

Індивідуальний спринт класичним стилем. Дистанції — короткі траси від 1 до 1,8 км. 30 найкращих лижників з кваліфікації виходять у чвертьфінали, потім — півфінали та фінал. У фіналах учасники стартують одночасно зазвичай 6 лижників у забігу.

Роздільна гонка на (10, 15, 30 км жінки) (15, 30, 50 км чоловіки) вільним (ковзанярським) стилем. Лижники стартують індивідуально, зазвичай з інтервалом у 30 секунд або 1 хвилину. Перемагає той, хто покаже найкращий час на фініші, незалежно від позиції на трасі.

Скіатлон. Поеднує класичний і вільний стилі (10+10 км або 15+15 км) з зупинкою для зміни лиж. Усі учасники стартують одночасно. Гонка розділена на дві частини без зупинки часу. Перемагає лижник, який першим фінішує після подолання повної дистанції.

50 км мас-старт класичним стилем. Всі учасники стартують одночасно. Лижники шикуються на стартовій поляні в кілька рядів і за сигналом починають гонку. Лижники повинні пересуватися лише заздалегідь підготовленою лижнею.

Естафета 4 по 7,5 км. Формат команди та дистанції, команда складається з 4 лижників де кожен з них долає трасу завдовжки 7,5 км. Загальна дистанція 4×7,5 км = 30 км на команду. Естафета 4×7,5 км є комбінованою: 1-й та 2-й етапи лижники біжать класичним стилем, 3-й та 4-й етапи лижники біжать вільним стилем.

Переслідування. вид змагань, у якому лижники стартують відповідно до результатів попередньої гонки (зазвичай індивідуальної гонки або спринту). Переможець першого етапу стартує першим, а інші учасники — з відставанням, рівним їхньому програву в часі.

УКРАЇНСЬКІ ЛИЖНИКИ НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ

Роки боротьби, досвід і результати. Історія українських лижних перегон

Лижні перегони вперше з'явилися на Олімпійських іграх у 1924 році в Шамоні, Франція. Спочатку медалі розігрувались лише серед чоловіків на дистанції 18 та 50 кілометрів. Україна ж вперше взяла участь в Олімпіаді у складі збірної СРСР у 1984 році. Єдиним учасником Української Радянської Соціалістичної Республіки став чемпіон світу 1982р.

Олександр Батюк. Українець став срібним призером ОІ-1984.

Після здобуття незалежності українська олімпійська команда вперше виступила на зимових Іграх у 1994 році в Ліллекхаммері, Норвегія. Серед українських лижників тоді вже були представлені перші учасники, хоча медалей у цій дисципліні країна не здобула. У зма-

ганнях того року брала участь Ірина Тараненко-Тереля. У 1991—1992 роках неодноразова чемпіонка України. Вона п'ять разів виходила переможницею всесоюзних змагань.

Перші результати України (1998–2002).

У 1998 році в Нагано, Японія Україну представило вже 5 чоловіків та 5 жінок. Минулі роки 1984, 1988 та 1992 було всього по одному учаснику. Серед українців найкраще виступила Ірина Тараненко-Тереля, яка посіла четверте місце у переслідуванні.

Наступні зимові Ігри у 2002 році у Солт-Лейк-Сіті, США. Валентина Шевченко — лідерка збірної України з лижного спорту, бронзова призерка чемпіонату світу 2009 року в перегоні на 30 км (Ліберець, Чехія). Володарка Малого кубка світу з лижних перегонів 2004 року зайняла в гонці на 30 км класичним стилем 5 місце, тоді як Тереля тільки 18. Але вона відзначилася серед української команди зайнявши 10 місце в переслідуванні, коли Валентина Шевченко посіла 21, а інші дві українки не потрапили.

Без медалей, але з досвідом: виступи України у 2006–2022 роках.

2006р. Турин, Італія. Цього року українці вперше стартували і в естафетах та скіатлоні. Чоловіки в естафеті зайняли 14 місце, а жінки 8. В скіатлоні серед наших вирізнялась Валентина Шевченко вона була на 14 місці.

2010р. Ванкувер, Канада. Цього року Україна теж не отримала медалей, та навіть вищих ніж попередні роки місць не посіли українці. Роман Лейбюк на Кубку світу дебютував у грудні 1988 року, а в грудні 2002-го вперше потрапив до десятки найкращих на етапі Кубка світу, в естафеті. Він на олімпіаді цього року з скіатлону зайняв 41 місце.

2014р. Сочі, Росія. Валентина Шевченко була прапороносцем збірної України. Вона прокоментувала свій виступ на гонці 10 км : «Я дуже незадоволена тим як пробігла. З перших же кілометрів зрозумі-

Валентина Шевченко прапороносця на ОІ-2014 / tribuna.com

ла що доведеться боротися не тільки з трасою але і з собою. Цього разу чомусь не пішло. Мені навіть в скіатлоні було трохи легше». — сказала українка для «Кореспондент».

2018р. Пхьончхан, Південна Корея. Виступив дебютант Андрій Орлик. В роздільному спринті посів 73 місце, тоді як в командному 16. Українки теж не займали високих місць того року.

2022р. Пекін, Китай. Марина Анцибор — майсер спорту, виступила в скіатлоні, в гонці на 10 км класичним стилем та в гонці на 30 км вільним стилем, також вона вбрала участь й у естафеті 4×5 км. У естафеті українки посіли 18 місце.

МАРІЯ-ДОМІНІКА БАКОТА

Валентина Шевченко та Марина Анцибор / ua.tribuna.com

ОСОБЛИВОСТІ, ВИКЛИКИ ТА ПРИВАКЛИВІСТЬ ЛИЖНИХ ПЕРЕГОНІВ

Анастасія Нікон ОІ-2026 / Getty Images

Цього року Україну представляли одразу 6 дебютантів. Це були:

Олександр Лісогор — виступав у 2023 році в Словенії на чемпіонаті світу, та в 2025 році в Норвегії.

Дмитро Драгун — з 2019 року брав участь в чемпіонатах світу, вперше в Австрії. В 2021 році в Німеччині, далі в 2023 році чемпіонат в Словенії. І 2025 році в Норвегії.

На Зимових Олімпійських іграх-2026 українські лижники змагалися на трасах у Тезеро. Лижні перегони проходили з 7 по 22 лютого.

Анастасія Нікон — як і Олександр у 2023 році брала участь в чемпіонаті світу в Словенії, а також у 2025 році в Норвегії.

Софія Шкатула — наймолодша серед дебютантів в цьому році, вперше виступила на чемпіонаті світу в Норвегії у 2025 році у 17 років.

Дарина Мигаль — здобула дві нагороди на фінальному етапі Кубка України. Бронзу в спринті та бронзову нагороду у гонці класичним стилем 10 км.

Єлизавета Ноприенко — у 2025 році взяла участь у першому для неї чемпіонаті світу в Норвегії.

Цього року були представлені такі види змагань як:

Індивідуальний класичний спринт, роздільна гонка на 10 км ковзанярським стилем, скіатлон 20 км, масстарт на 50 км класичним стилем та командний спринт ковзанярським стилем.

Українські спортсмени фінішували у топ-10 не здобули, проте хорошим результатом є і те, що на Олімпійських трасах з'являються нові обличчя України.

Лижні перегони: усі результати українців на ОІ-2026

Скіатлон (чоловіки): Олександр Лісогор — 53 місце; Дмитро Драгун — 59 місце.

Гонка на 10 км вільним стилем (чоловіки): Олександр Лісогор — 61 місце; Дмитро Драгун — 72 місце.

Масстарт класичним стилем (чоловіки): Олександр Лісогор — 40 місце; Дмитро Драгун — 43 місце.

Спринт (чоловіки): Олександр Лісогор — 70 місце; Дмитро Драгун — 60 місце.

Командний спринт (чоловіки): Олександр Лісогор, Дмитро Драгун — 23 місце.

Скіатлон (жінки): Анастасія Нікон — 61 місце; Софія Шкатула — 67 місце; Дарина Мигаль — 63 місце; Єлизавета Ноприенко — 70 місце.

Гонка на 10 км вільним стилем (жінки): Анастасія Нікон — 67 місце; Софія Шкатула — 69 місце; Дарина Мигаль — 65 місце; Єлизавета Ноприенко — 76 місце.

Естафета 4×7,5 км (жінки): Анастасія Нікон, Софія Шкатула, Дарина Мигаль, Єлизавета Ноприенко — 16 місце.

Спринт (жінки): Анастасія Нікон — 59 місце; Софія Шкатула — 64 місце; Дарина Мигаль — 81 місце; Єлизавета Ноприенко — 79 місце.

Командний спринт (жінки): Анастасія Нікон, Софія Шкатула — 20 місце.

МАРІЯ-ДОМІНІКА БАКОТА

Дмитро Драгун / Getty Images

“ЛИЖНІ ПЕРЕГОНИ — ЦЕ НАСПРАКДІ ВИД СПОРТУ, ДЕ МОЖНА І ТРЕБА КОНКУРУВАТИ”

Єгор Джулай про редакторську роботу трансляцій лижних перегон та коментаторство

Сьогодні поспілкуємося з спортивним журналістом та коментатором, який, зокрема, коментував матчі клубного чемпіонату світу з футболу, молодіжного футбольного Євро. Працює на телебаченні вже понад п'ять років. Є коментатором на Суспільному е зимових Олімпійських ігор, також цьогорічних змагань. А також є редактором трансляції Олімпіади. А говорити будемо саме про лижні перегони з Єгором Джолаєм. Повне інтерв'ю за QR-кодом.

— Що найважче у роботі з трансляціями лижних лижних перегон? Які є в лижних гонках особливі моменти, які як коментатор або редактор повинен «зловити», аби передати драму гонки?

— Ну, тут я якраз таки хочу скомбінувати і коментаторський, редакторський підхід, тому що от, наприклад, порівнюючи лижні перегони та біатлон, які в принципі візуально для глядачів є схожими видами спорту, ну, як люди думають, ну і в принципі напевно так і є, що просто в лижних гонках не стріляють, в біатлоні ще й стріляють. Показати біатлон який є більш популярним напевно легше. Коментатор, ну по-перше там багато різних фідів приходить, тобто сигналів, там можна комбінувати, якщо є бажання є у нас окрема доріжка де українська стрільба яку ми запускаємо паралельно у віконечку. І знову ж таки враховуючи, що там є перегони, стрільба, перегони, стрільба і глядачу це цікавіше сприймати. Якраз таки в лижних перегонах де старт, бажать, фініш, ну чи там старт, змінюються якщо естафета, фініш, чи там змінюють лижі. Тут коментатору дуже важливо вміти правильно подати інформацію і зробити глядачу не те що повний екскурс, а дати якраз стільки до-

зованої інформації, щоб в цей момент було глядачу цікаво, зацікавити глядача. Не просто, що біжать два спортсмени і ви бачите як вони біжать, один одного переганяє, а якраз таки в цей момент можна подати історію. Що наприклад, якщо цей другий спортсмен зараз обжене першого то вийде, наприклад, на перше місце в заліку Кубка світу, і це для нього буде неймовірний успіх, верше в історії він буде посідати такі високі місця, умовно кажучи, чи там увійде по-іншому якимось в історію. Тобто тут, де багато одноманітної картини, красивої, безумовно, всі люблять сніг, всі люблять гори, там різні природу, але все одно дивитися без коментатора, не знаю, 5-10 хвилин цікаво, а далі починає бути трошки нудно.

Тому для коментатора тут якраз таки важливо показувати свою майстерність, обізнаність. Тому якраз таки мої колеги, які коментують ці лишні перегони. І дуже важливо, щоб якраз таки, щоб вони були в контексті цього. Наприклад, от Андрій Сухацький займався сам лижними перегонами, тому взагалі просто від нього можна взнати те, що від інших коментаторів, наприклад, що я не знаю. Тому це класно.

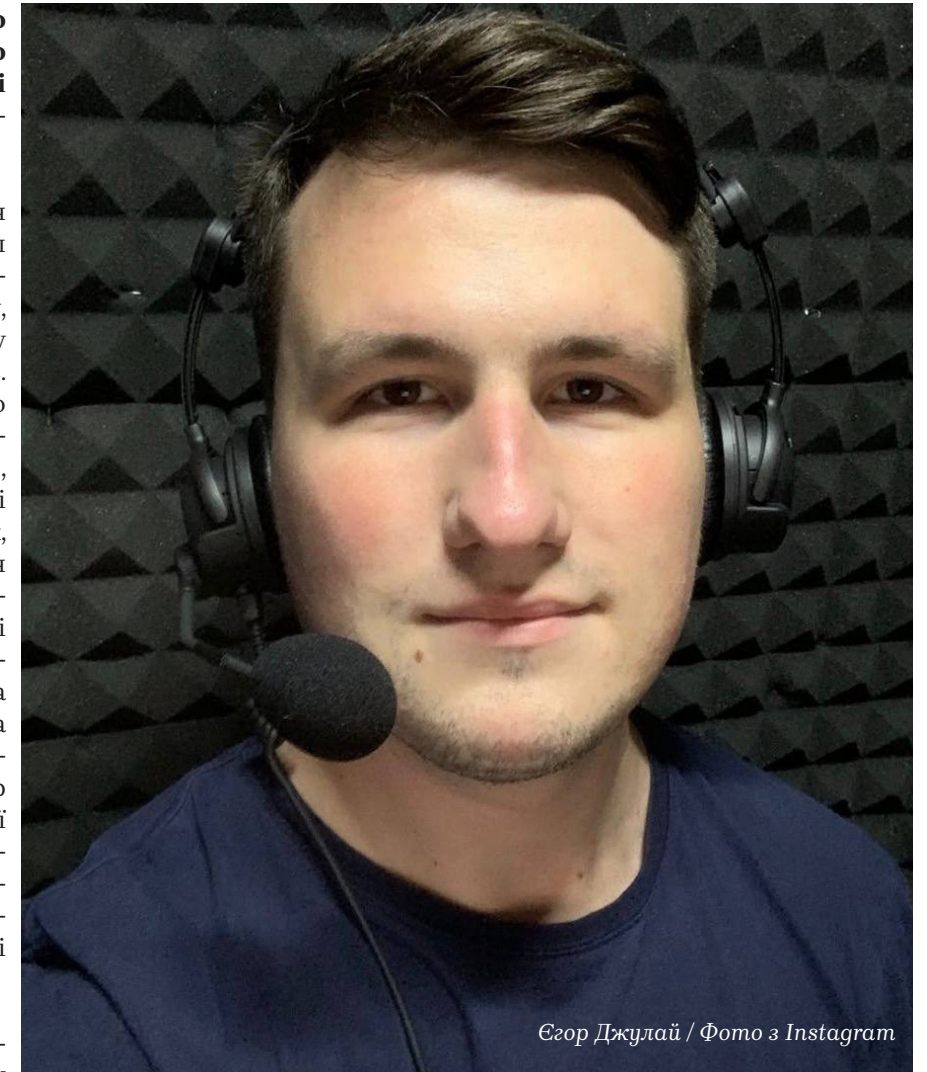
— Багато глядачів думають, що робота коментатора просто сідає до мікрофону і говорить. Насправді що залишається «за кадром» підготовки?

— Ну, от в процесі коментування так і є інколи, сідаєш і починаєш зразу говорити. За кадром залишається ой, ну, найбільше для мене, ну, не те, що проблема, найбільше часу займає дослідження спортсменів. Тобто, по-перше, як їх правильно вимовляти, бо всі вони з різних країн, з різних, навіть в одній країні, наприклад, в якійсь умовно Канаді один спортсмен може сказати так, в англійському стилі вимовляється ім'я, прізвище, інший у французькому. Чи, наприклад, в нього різні батьки і ім'я там англійське вимовляється прізвище французьке. На це треба більше часу приділити. За кадром залишається ще багато технічної роботи. Ну, це не коментатор виконує, але як редактор трансляції можу сказати, що треба підготуватися, треба перевірити всю комунікацію. Коментатор має перевірити зв'язок для ефіру з апаратною і власне дуже-дуже багато нюансів.

— Ви також працюєте редактором трансляцій зокрема з лижних перегонів. У чому полягає робота? Наскільки редактор трансляції впливає на те, як глядач сприймає саму гонку?

— Ну, в принципі, для редактора трансляцій, до речі, робота коментатора і редактора протилежно у якому плані, якщо у коментатора все йде добре, то йому доводиться, ну, точніше якості сигналу, маю на увазі, нема ніяких технічних проблем, то коментатору доводиться багато працювати. Якщо сигналу нема, коментатор сидить, чекає, поки відновиться сигнал. У редактора все навпаки. Редактор мало працює, умовно кажучи, поки все добре. Тобто, що треба прийти на роботу заздалегідь, бажано за годину не менше, перевірити всіх. Тобто редактор відповідає за контроль всіх процесів.

Режисер, звукорежисер, записи для архіву, для, можливо, відтворення в цьому ж ефірі відкладених моментів, тобто якихось повторів чи шматків трансляції. Також редактор відповідає за занутовування хронометражів, там, умовно кажучи, то, що було для архіву. Ну, коротше кажучи, у редактора насправді достатньо роботи, але якщо все йде добре, тобто під час трансляції він сидить і стежить просто, щоб все працювало. Якщо от починаються якісь проблеми

Єгор Джулай / Фото з Instagram

зі зв'язком чи проблеми з сигналом, вступає якраз таки вхід редактора, він відповідальна особа за те, щоб приймати рішення. Тобто редактор керує всіма іншими. І, для редактора важливо вміти швидко приймати рішення, вміти не хвилюватися і не переживати там за процес, мати холодну голову в той момент, коли там реально відбувається хаос навколо і приймати рішення.

МАРІЯ-ДОМІНІКА БАКОТА

Повне інтерв'ю

СТРИБКИ НА ЛИЖАХ З ТРАМПЛІНА

Стрибки з трампліна — олімпійська дисципліна, де результат залежить від дальності польоту, техніки виконання та зовнішніх умов. На Олімпіаді-2026 змагання проходять у трьох форматах: індивідуальні, командні та суперкомандні (дуети).

Два типи трамплінів:

Нормальний (90–100 м): короткий політ, де вирішальною є філігранна техніка відштовхування, адже помилку в повітрі виправити неможливо.

Великий (140 м): вища швидкість розгону та довший політ, де перемагає найкраща аеродинаміка пілота. Командні змагання проходять саме тут.

Регламент змагань:

Кваліфікація: складається з однієї спроби. Порядок визначається рейтингом (лідери стартують наприкінці). До основного раунду проходять 50 найкращих.

Основний раунд (2 спроби): У першій спробі переможець кваліфікації стрибає останнім. До фінальної спроби допускають лише 30 найкращих, які виступають у зворотному порядку (лідер стрибає останнім).

Суперкомандні старты (2 атлети від країни): складаються з 3 раундів із відсіюванням: спочатку залишається 12 команд, а у фіналі медалі розігрують 8 найкращих дуетів.

Чотири фази стрибка та техніка:

- Розгін: у глибокій стійці, швидкість на вильоті з великого трампліна сягає 100 км/год.
- Відрив: вибухове відштовхування за долі секунди на краю столу відриву.
- Політ: прийняття аеродинамічного V-стилю (розведені лижі створюють повітряну подушку).
- Приземлення: обов'язкове виконання «телемарку» — витонченого випаду однією ногою вперед із м'яким згинанням колін.

Як нараховуються бали?

Підсумковий результат — це сума трьох компонентів:

- Дальність (K-точка): приземлення на конструкційну точку дає 60 очок. За кожен додатковий метр нараховуються бонуси: +2.0 бали на нормальному трампліні та +1.8 бала на великому.
- Суддівські оцінки: 5 суддів виставляють до 20 балів за техніку, штрафуючи за зайві рухи або торкання снігу руками.
- Автоматичні поправки: бали додаються за завадливий попутний вітер і віднімаються за сприятливий зустрічний. Також оцінка коригується, якщо судді змінюють висоту стартової лави (довжину розгону).

СТРИБКИ З ТРАМПЛІНА: УКРАЇНСЬКА ІСТОРІЯ ВИСТУПІВ

Від витоків дисципліни до участі України в олімпійських стартах

Стрибки з трампліна входять до програми зимових Олімпійських ігор з 1924 року. Формування дисципліни відбулося у Скандинавії, а сучасний формат передбачає змагання на нормальному та великому трамплінах із кваліфікацією та двома раундами основного старту. Україна представлена в цій дисципліні з 1994 року, виступаючи переважно в індивідуальних змаганнях.

Віталій Калініченко / Getty Images

1860-ті — 1924: формування дисципліни

Перші змагання зі стрибків з трампліна відбулися у Норвегії у XIX столітті. У 1892 році започатковано регулярні старту в Холменколлені. У 1924 році дисципліна увійшла до програми перших зимових Олімпійських ігор. Згодом, в 1964 році, було запроваджено поділ на нормальний і великий трампліни, а також систему оцінювання, що включає дистанцію, техніку та компенсаційні поправки.

Цікавим є розвиток техніки польоту. Спочатку спортсмени тримали лижі паралельно одна до одної, однак у другій половині XX століття з'явився так званий V-стиль, коли лижі розводяться під кутом, утворюючи форму літери «V». Ця інновація знач-

но збільшила підйомну силу та дозволила спортсменам встановлювати нові рекорди дальності. А в 2009 році вирішили додати компенсаційні бали за вітер. Сьогодні стрибки на понад 200 метрів уже не є винятком, а найкращі атлети здатні долати навіть 250 метрів.

1994 — Ліллекхаммер (Норвегія)

Починаючи з 1994 року Україна бере участь окремою збірною, зокрема і у стрибках з трампліна. Нашу країну представляв Василь Грибович. Він посів 56-те місце на нормальному трампліні та 52-ге на великому відповідно. Це означає, що наш спортсмен навіть не пройшов кваліфікацію.

1998 — Нагано (Японія)

На Олімпійських іграх 1998 року Україну представляв Володимир Боцук. У змаганнях на нормальному трампліні він посів 49-те місце, на великому трампліні — 52-ге місце.

2002 — Солт-Лейк-Сіті (США)

На Іграх 2002 року Україну представляв Володимир Боцук. У змаганнях на нормальному трампліні він посів 45-те місце, на великому трампліні — 46-те місце.

2006 — Турин (Італія)

На Олімпійських іграх 2006 року Україну представляли Володимир Боцук та Віталій Шумбарець.

Боцук посів 47-ме місце (нормальний трамплін) і 50-те місце (великий трамплін).

Шумбарець — 46-те місце (нормальний) і 49-те місце (великий).

2010 — Ванкувер (Канада)

На Іграх 2010 року Україну представляв Віталій Шумбарець. Він посів 45-те місце на нормальному трампліні та 43-те місце на великому.

2014 — сочі (росія)

На Олімпійських іграх 2014 року Віталій Шумбарець посів 48-ме місце на нормальному трампліні та 43-те — на великому.

2018 — Пхьончхан (Південна Корея)

На Іграх 2018 року Україну представляв Євген Марусяк. У змаганнях на нормальному трампліні він посів 47-ме місце, на великому — 48-ме.

2022 — Пекін (Китай)

На Олімпійських іграх 2022 року Україну представляв Євген Марусяк. У змаганнях на нормальному трампліні він посів 50-те місце, на великому — 47-ме.

2026 — Мілан-Кортіна (Італія)

На Олімпійських іграх 2026 року Україну представляли Євген Марусяк та Віталій Калініченко.

Марусяк: 24-те місце (нормальний трамплін), 28-ме місце (великий трамплін).

Калініченко: 36-те місце (нормальний), 39-те місце (великий).

У форматі суперкоманд українці зайняли 14-те місце.

Getty Images

СТРИБКИ З ТРАМПЛІНА: РЕЗУЛЬТАТИ УКРАЇНИ НА ОІ-2026

Віталій Калініченко / Getty Images

Євген Марусяк та Віталій Калініченко: через терни до олімпійського неба Італії

Збірна України зі стрибків з трампліна на Олімпійських іграх 2026 року була представлена в усіх основних дисциплінах програми. Спортсмени подолали кваліфікаційні раунди в індивідуальних стартах і взяли участь у командному турнірі. Підсумкові результати сформовані на основі дистанцій стрибків, суддівських оцінок та компенсаційних поправок відповідно до регламенту.

Передумови до Олімпіади

Потрапляння української команди до олімпіади був найбільш стабільним за останнє десятиліття. Протягом усього олімпійського чотириріччя Євген Марусяк і Віталій Калініченко регулярно здобували залікові очки на етапах Кубка світу, а також показували високі досягнення на трамплінах для польотів (зокрема, історичне 7-ме місце Марусяка на етапі у Планіці). Кваліфікація на Ігри-2026 відбулася доволі спокійно: завдяки високому рейтингу FIS (Міжнародна федерація лижного спорту), Україна гарантовано отримала дві ліцензії у чоловічих змаганнях.

Склад команди

Євген Марусяк — 25 років. Для нього це вже другі за рахунком Олімпійські Ігри. Марусяк прибув як володар національного рекорду з дальності стрибка.

Віталій Калініченко — 32-річний спортсмен із великим досвідом, який, попри серйозні травми, зміг взяти участь у своїй третій Олімпіаді.

Змагання на нормальних та великих трамплінах

Програма для українців розпочалася 9 лютого на нормальному трампліні. У першому раунді Євген Марусяк здійснив стрибок на 99 метрів, заробивши 113,6 бала. Цього виявилось замало для проходження до фінального раунду — Євген посів 42-гу сходинку.

“Мені поставили якусь таку техніку незрозумілу, що я був в шоці – 45 балів. Можливо, були огріхи на приземленні, але не настільки суттєві. Дивлюся – шансів на топ-30 немає, бо всі стрибають на високому рівні”, – зазначив Марусяк у коментарі для сайту “Суспільне Спорт”.

Віталій Калініченко, стрибнув на 94,5 метри та посів 47-ме місце. Головний тренер збірної згодом прокоментував ситуацію:

«Хлопці трохи перенервували. На тренуваннях вони летіли далі, але олімпійська напруга та специфічний вітер Праджелато внесли свої корективи», – поділився Володимир Боцук у коментарі для сайту “Суспільне Спорт”.

Через тиждень, 14 лютого, відбулися змагання на великому трампліні. Марусяк знову був дуже близько до проходження: його політ на 124,5 метра приніс 108,6 бала та підсумкове 41-ше місце. Віталій Калініченко стрибнув на 118,5 метрів та завершив свій виступ, опинившись на 44-й позиції. Хоча до фіналу знову не вдалося потрапити, експерти відзначили, що результат Марусяка став четвертим за всю історію виступів України на ОІ та найвищим показником з часів Нагано-1998.

Історичний дебют у командних змаганнях

Останнім аспектом для наших стрибунів стала поява на Олімпіадах у новому форматі — суперкомандних змагань. 16 лютого Марусяк та Калініченко змагалися за вихід у другий раунд.

Марусяк – 121,5 метрів.

Калініченко – 114 метрів.

Українці зайняли 14 місце, набравши загалом 208,1 балів. Попри не вихід у другий етап, сам факт участі у цій дисципліні став важливим кроком вперед для розвитку цього виду спорту в нашій країні.

Стрибки з трампліна: результати України на Олімпіаді-2026

Нормальний трамплін (індивідуальні). Євген Марусяк — 42-ге місце; Віталій Калініченко — 47-ме місце.

Великий трамплін (індивідуальні). Євген Марусяк: 41-ше місце; Віталій Калініченко: 44-те місце.

Суперкоманди (чоловіки). Євген Марусяк, Віталій Калініченко — 14-те місце.

ОЛЕГ СТУПЕНЬ

ШОРТ-ТРЕК

Шорт-трек – одна з трьох дисциплін ковзанярського спорту. На відміну від бігу на великих ковзанках, спортсмени виходять на дистанцію не парами, а стартують одночасно. Довжина доріжки для шорт-треку, яка має овальну форму, складає 111,12 м. Розміри самої ж ковзанки – 60 на 30 м.

Шорт-трек був вперше представлений як повноцінна дисципліна з медалями на Зимових Олімпійських іграх 1992 року в Альбервілі, після того як був демонстраційним видом спорту на Іграх 1988 року в Калгарі. На ОІ 32 чоловіка та 32 жінки змагаються за індивідуальні нагороди. Також медалі розігруються серед вісім команд у жіночій та чоловічій естафеті.

Система проходження етапів (кваліфікаційні забіги, чвертьфінали, півфінали та фінали) визначає медалістів змагань. На зимових Олімпійських іграх 2002 року в Солт-Лейк-Сіті були додані жіночі та чоловічі забіги на 1500 м.

ЯК ГАРТУВАЄСЯ УКРАЇНСЬКИЙ ШОРТ-ТРЕК

Історія становлення українського шорт-треку на Олімпійській арені.

Шорт-трек для України — це молода дисципліна, яка пройшла шлях від перших неспіливих кроків до стабільної присутності на головних зимових стартах планети. Попри відсутність медалей, кожен олімпійський цикл ставав для українських атлетів іспитом на витривалість, а рекорди, встановлені десятиліття тому, досі слугують орієнтиром для нового покоління ковзанярів.

1998: Дебют на японському льоду

Перший запис в історії українського шорт-треку на Олімпійських іграх було зроблено в Японії. Тоді національна збірна вперше була представлена у цій дисципліні одразу двома спортсменами на дистанції 500 метрів. Євген Яковлев фінішував на 22-й позиції, а Наталія Сверчікова посіла 26-те місце.

2002–2006: Ера Володимира Григор'єва

Наступні два олімпійські цикли український шорт-трек асоціювався з одним іменем — Володимиром Григор'євим. У Солт-Лейк-Сіті 2002 року

спортсмен змагався на двох дистанціях, посівши 23-тє місце на 1500 м та 30-тє на 500 м. Проте пролив стався через чотири роки в Турині. Там Григор'єв показав рекордний для збірної результат: 15-тє місце на дистанції 1000 метрів та 17-тє на 500-метрівці. Довгі роки ця 15-та позиція залишатиметься найкращим показником України в олімпійському шорт-треку.

2014: Повернення на олімпійську арену

Після пропуску Олімпіади-2010 Софія Власова повернула Україну у списки учасників у 2014 році. Софія стала єдиною представницею збірної в цьому

Софія Власова на ОІ-2014. Фото: НОК України

виді спорту на Іграх у Сочі. Спортсменка виступила на дистанції 1000 метрів, де посіла 26-тє місце.

2022: Подвійне представництво у Пекіні

Українські шорт-трекісти пропустили ОІ-2018, та знову вийшли на олімпійський лід у 2022 році в Пекіні. Національна збірна вперше з часів дебюту в Нагано була представлена на Іграх одразу двома спортсменами. На дистанції 500 метрів змагався Олег Гандей, який за підсумками заїздів посів 27-ме місце. У жіночому турнірі Україну представляла Уляна Дуброва: на найдовшій дистанції 1500 метрів спортсменка завершила змагання на 32-й позиції.

ВІКТОРІЯ ГВОЗДЬ

Олег Гандей та Уляна Дуброва на пекінському льоду. Фото: НОК України

НАЦІОНАЛЬНИЙ РЕКОРД ТА ЧВЕРТЬФІНАЛ: ЯК УКРАЇНЦІ ВИСТУПИ- ЛИ НА ОІ-2026

Збірна України на церемонії відкриття ОІ-2026.
Фото: Getty Images

Безіменні ліцензії в шорт-треку на виступ під час Ігор-2026 вибороли Олег Гандей та Єлизавета Сидьорко. Олег здобув ліцензію на двох дистанціях — 500 та 1500 метрів, а Єлизавета ж виступила у 500 метрах. Так, саме цих спортсменів і було обрано для представництва у Мілані.

Змагання з титулованими спортсменками: як пройшла Олімпіада для Єлизавети Сидьорко

На церемонії відкриття ОІ-2026, яка відбулася 6 лютого, 21-річна Сидьорко також стала прапороносцем України разом зі скелетоністом Владиславом Гераскевичем.

Під час дебюту на олімпійському рівні Українка

встановила національний рекорд: Єлизавета подолати кваліфікаційний заїзд за 43.337 секунди. Для проходження до чвертьфіналу треба було потрапити до топ-2 групи або ж стати однією з чотирьох найкращих з третіх місць.

Сидьорко ж змагалась з титулованими шорт-трекістками — триразовою олімпійською чемпіонкою з Республіки Корея Чхве Мін Джон, бронзовою призеркою Олімпіади-2022 бельгійкою Ханною Десмет та американською срібною призеркою чемпіонату світу з шорт-треку Джулі Летай. Так, хоч за чистим часом українка могла потрапити до наступного етапу, та через змагання у найсильнішій групі, завершила виступ у кваліфікації.

Єлизавета Сидьорко на ОІ-2026 / НОК України

Перший прохід до півфіналу та травма: як пройшла Олімпіада для Олега Гандея

Українець розпочав виступ на Іграх-2026 з дистанції на 1500 м. Олег йшов лідером за сім кіл до фінішу, коли зазнав падіння через маневр нідерландця Фрісо Емонса. Так, після дискваліфікації другого, Гандей вперше в кар'єрі пройшов до півфіналу Олімпійських Ігор.

Під час другого ж старту шорт-трекіст посів четверте місце у групі, чим заробив путівку до "малого" фіналу. У останньому ж заїзді Олег фінішував сьомим. Таким чином, у загальному заліку на дистанції 1500 м українець посів 16-ту позицію.

Змагання з на 500 м Гандей розпочав з падіння у кваліфікації. Українець зміг піднятися і завершив виступ третім, проте, через дискваліфікацію винуватця інциденту, став другим.

У чвертьфіналі ж Олег повторив долю Єлизавети Сидьорко — потрапив у групу з трьома титулованими шорт-трекістами. Так, український спортсмен посів четверту позицію і завершив виступ на ОІ-2026 на дистанції 500 м в 1/4 фіналу.

КІКТОРІЯ ГВОЗДАН

"Трішки засмучує [четверте місце]. Були моменти, коли можна було випередити суперницю, але вона теж знала, що за цієї ситуації робити, тому трішки не вийшло. Намагаюсь не акцентувати на цьому, бо результат за часом я показала справді доволі непоганий», — сказала Єлизавета в коментарі Суспільне Спорт.

Олег Гандей на ОІ-2026/REUTERS/Yves Herman

“ПРАВА НА ПОМИЛКУ НА ОЛІМПІАДІ НЕМАЄ”

Інтерв'ю з Олегом Гандеєм: про Олімпіаду, суддівство та розвиток шорт-треку

— Перед стартом на Олімпіаді у вас було інтерв'ю з Олександром Гливинським, і в коментарях деякі користувачі запитували, що взагалі таке шорт-трек. Наскільки часто ви зустрічаєтесь з таким питанням і чи є у вас особисте визначення?

— Певного особистого немає, я навіть трошки іронічно до цього ставлюся. У певних соціальних мережах вже сам задаю ці питання під якимись постами. Наприклад, у Threads питаю в коментарях: «А що таке шорт-трек?». Дуже часто на вулицях, коли я у формі, підходять і питають, що це за спорт. Кажуть: «А, це ж ви бігаєте в шортах на корту?» Я відповідаю: «Ну так, майже».

— Чому взагалі шорт-трек? Я чула, що спочатку ви займалися фігурним катанням.

— Тому що тренерка з шорт-треку була дуже знайома з моєю мамою. А фігурне катання на той час вже починало бути дуже дорогим, тренери брали гроші за приватні заняття. Нас у сім'ї було троє дітей, а годувальник один. Але мама хотіла, щоб ми все ж таки залишалися в спорті. Тому воно плавно з фігурного катання, на тій же арені і льоду, перейшло в шорт-трек.

— Чи був момент, коли вам хотілося піти з цього спорту?

— Так, було. Можливо, десь через рік занять були певні думки, що це не моє. Ми були малі, мама нас кудись поставила на ковзани, а для чого це все — ми не розуміли. Здавалося, що треба щось змінювати. Але з часом почали виїжджати на змагання, з'явилися перші нагороди і поразки, і стало цікавіше. До сьогоднішнього дня продовжуємо цим займатися.

— Ви тренуетесь в Україні чи за кордоном?

— У міжсезоння — в Україні, в Києві. А останні чотири роки був за кордоном.

— Як би ви порівняли умови для тренувань?

— Тут потрібно порівнювати не умови, а підхід до розвитку. За кордоном працює клубна система,

якої в нас ще немає. У нас школи — це організації, які не просять прибутку, а клуб може це робити, залучаючи спонсорів та приватних осіб. У нас так не можна, на жаль, і від цього спорт страждає. Самі умови плюс-мінус такі самі, але відрізняється підхід від федерації та керівництва.

Олег Гандей. Фото: ukrsportbase

— У Пекіні ви були 26-м на 500 метрах, а в Мілані вже ставили національні рекорди. Що змінилося за ці чотири роки ментально та фізично?

— Змінилося 100%. Ментально дуже багато: я став впевненим, бо тренувався з командою Польщі, яка мене повністю спонсорувала. Я був готовий, бо попередні два сезони показували, що мій рівень вищий. Я знав, з якими суперниками можу боротися, а з якими наразі неможливо. Також зіграв роль досвід: коли приїжджаєш на Олімпіаду, ти автоматично стаєш ніби рабом державний й людей. Було таке, що мені телефонували о пів на десяту вечора перед сном питати про шолом. Я розумію, що не маю права відмовляти, але мають бути певні рамки, і я відмовляв. Це додавало впевненості, бо я розумів, що я тут для себе і не дарма пройшов такий великий шлях. А фізично велику роль зіграла підготовка з польською командою.

— На цьогорічній Олімпіаді ви були єдиним представником чоловічої команди України, як і на минулій. Вам вистачає конкуренції в команді України?

— На жаль, як такої команди України у нас немає, всі по одному. Це тому, що немає єдиного тренера і єдиної підготовки. Щодо конкуренції — мені вже сумно, бо і на змаганнях, і на чемпіонатах України після мене просто велика прірва. Покоління-два ще мають dorosti.

— Що б ви хотіли донести до нового покоління українських шорт-трекістів?

— Щоб вони не дивилися на те, що зараз відбувається в спорті, окремо в шорт-треку. Бо якщо дивитимуться, то не будуть мотивуватися і тренуватися. Але я роблю все можливе, щоб це змінити, і впевнений, що зміни будуть. Їм важливо зараз тренуватися і докладати зусиль, щоб бути найкращими принаймні серед свого європейського покоління. Я впевнений, що зміниться керівництво у федерації та міністерстві й буде краще.

— Коли чекаєш на суддівські рішення під час таких трилерних забігів, що відбувається в голові?

— Олімпійські ігри — це місце, де всі припускаються помилок, навіть найдосвідченіші світові спортсмени, які могли б брати медалі. Щодо суддів — я звик, що рішення часом несправедливі. Якщо в тебе немає гучного імені, на тебе можуть взагалі не звертати уваги. Рішення суддів остаточне, воно ніяк не зміниться. Я не переживав.

— Як абстрагуватися на стартовій решітці від думок, що одна помилка коштуватиме Олімпіади?

— У шорт-треку ти просто не маєш часу думати про помилки, ти просто дієш інстинктивно, на досвіді. Права на помилку немає на Олімпійських іграх взагалі ніякої. Абстрагуватися ніяк не вийде, ти до цього не звикнеш. Або ти помиляєшся, або спокійно, розумно і врівноважено проїжджаєш дистанцію, показуючи свій максимум.

— Як можете описати ком'юніті шорт-трекістів?

— На міжнародній арені всі спілкуються один з одним, вітаються. Навіть після суперечок на льоду потім обіймаються і посміхаються. А от з нашими спортсменами з інших збірних буває складно — деякі навіть не знають, що таке шорт-трек. Спілкуюся переважно з тими, з ким навчався або познайомився під час спорту на виїздах.

Фото: DeFodi Images

— Емоції після Олімпіади стихли. Як зараз оцінюєте свій виступ?

— Якщо без емоцій, то досить непогано. Зважаючи на те, що відбувалося перед Іграми, це доволі непоганий результат. День після забігу я думав: «Можна було зробити інакше, когось обігнати трошки пізніше». Були помилки, яких можна було уникнути, але зараз розумію, що для українського шорт-треку це високі результати. Я пишаюся, бо знав, що роблю, знав, як вмію, і знав, що не вмію.

— Чи помітили ви збільшений інтерес до шорт-треку після Олімпіади?

— Так, помітив у соцмережах і коментарях. Знайома з Суспільне Спорт сказала, що цьогоріч кількість переглядів була на 60-70% більшою порівняно з Пекіном. Тобто пласт людей, які переглянули ці забіги, зріс. Це також видно по припливу дітей: зараз у Києві близько 90 дітей. Такого ніколи не було взагалі в історії шорт-треку — 90 дітей на одній арені в одному місті. Дай Бог, щоб у нас таке було в усіх регіонах. Це, я думаю, показник.

КІКТОРІЯ ГВОЗДЬ

Повне інтерв'ю

СКЕЛЕТОН

Скелетон — один із найдинамічніших і водночас найризикованіших видів зимового спорту. Його суть — у швидкісному спуску крижаною трасою на спеціальних саннях у положенні головою вперед. На відміну від санного спорту, де атлет лежить на спині, тут спортсмен практично “дивиться” у лід, контролюючи рух мінімальними змінами положення тіла.

Історія скелетону бере початок наприкінці XIX століття у Санкт-Моріц — одному з центрів зародження зимових видів спорту. Саме там відбулися перші організовані змагання. В олімпійську програму скелетон уперше увійшов у 1928 році, однак тривалий час залишався поза нею і лише у 2002 році, на Іграх у Солт-Лейк-Сіті, повернувся на постійній основі.

Змагання проходять на спеціально підготовлених трасах довжиною від 1200 до 1500 метрів, які складаються з серії складних віражів. Швидкість під час спуску може перевищувати 120 км/год, а ключову роль відіграє не лише фізична підготовка, а й техніка проходження дистанції. Найменша помилка на вході у віраж або зайвий рух можуть суттєво вплинути на підсумковий результат.

Формат змагань на Олімпійських іграх передбачає серію заїздів — зазвичай чотири спуски, за підсумками яких визначається переможець. Результат формується за сумою часу всіх спроб, тому вирішальне значення має стабільність виступів на кожному етапі.

Ключові складові успіху в скелетоні:

- швидкий і технічно точний стартовий розгін
- оптимальна траєкторія руху по трасі
- здатність зберігати контроль на високій швидкості
- психологічна витривалість

Таким чином, скелетон поєднує в собі швидкість, точність і холонокровність. Це дисципліна, де результат визначається не лише фізичними можливостями спортсмена, а й його здатністю максимально ефективно взаємодіяти з трасою.

БЕЗ ІНФРАСТРУКТУРИ, АЛЕ З ХАРАКТЕРОМ

Шлях України у скелетоні

Історія скелетону починається наприкінці XIX століття у Санкт-Моріц — одному з центрів зародження зимових видів спорту. Саме тут з'явилися перші траси, а згодом і перші офіційні змагання.

У програмі зимових Олімпійських ігор скелетон дебютував ще у 1928 році, але надовго зник і повернувся вже у сучасному вигляді лише у 2002 році на Іграх у Солт-Лейк-Сіті. Відтоді дисципліна стабільно входить до олімпійської програми і вважається однією з найтехнічніших у зимових видах спорту.

Владислав та Михайло Гераскевичі

Україна: вхід без інфраструктури

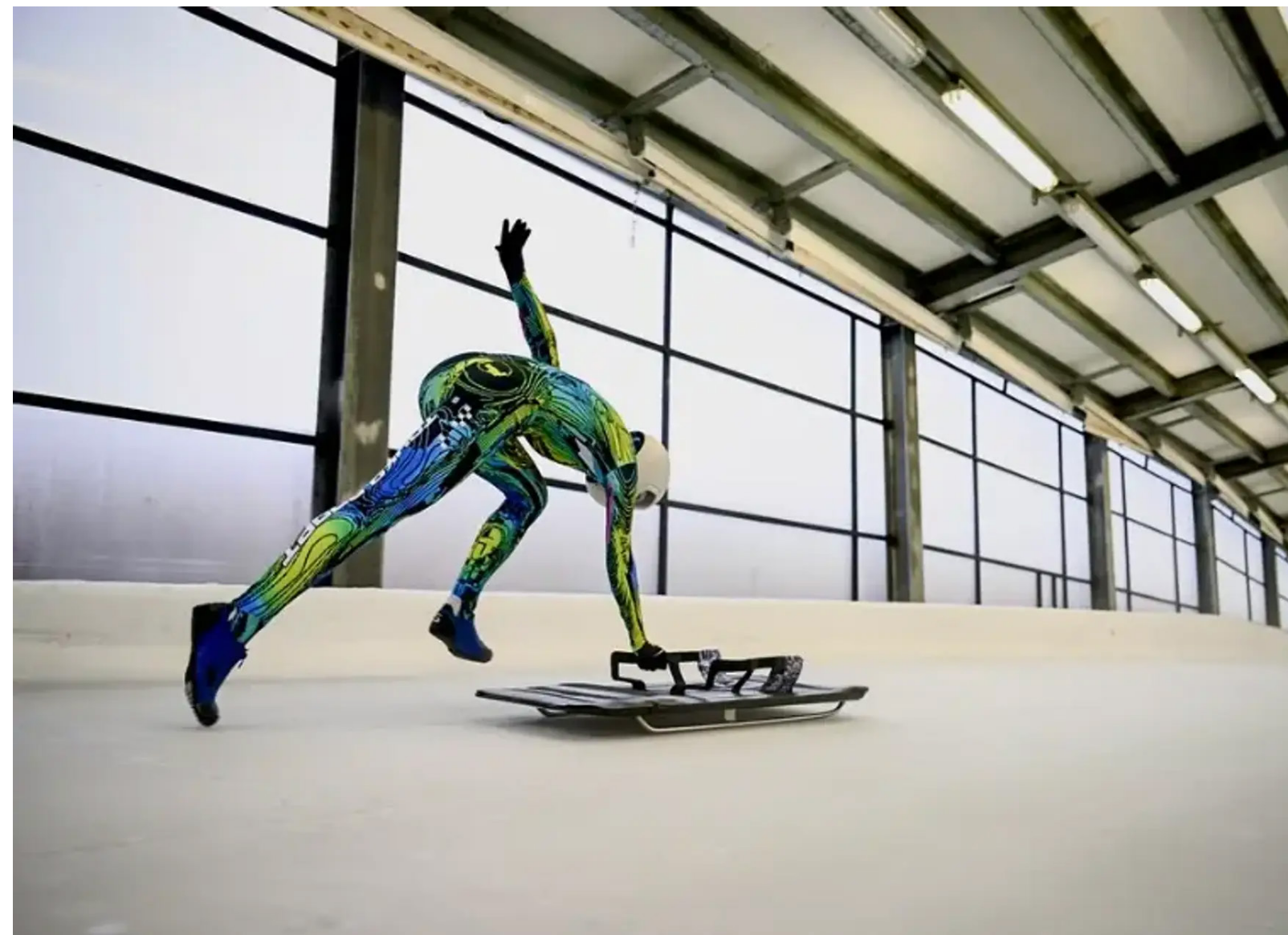
На відміну від багатьох європейських країн, Україна не мала ані власних трас, ані школи підготовки у скелетоні. Тому історія цього виду спорту в нашій державі починається фактично з нуля — вже у XXI столітті.

Перші роки — це радше спроби закріпитися у міжнародному середовищі. Українські спортсмени тренувалися за кордоном, освоювали техніку і поступово адаптувалися до рівня, де різниця між місцями вимірюється сотими секунди.

2018 рік — історичний дебют

Справжнім переломним моментом став виступ Владислава Гераскевича на Олімпійських іграх у Пхьончхані.

19-річний українець не просто дебютував — він одразу увійшов до числа найкращих, посівши 12-те місце. Для країни, яка не має власної льодової траси, це був результат, що фактично означав прорив. Україна вперше заявила про себе у скелетоні як конкурентна команда, а не просто учасник.

Марія Івчук / Інстаграм Марії Івчук

Пекін-2022: спорт і позиція

На наступних Іграх у Пекін Гераскевич знову представляв Україну і завершив змагання на 18-й позиції.

Цей виступ запам'ятався не лише результатом. Саме тоді українець привернув увагу всього світу, виступивши із чіткою позицією щодо війни — жест, який вийшов далеко за межі спорту і зробив його одним із найбільш впізнаваних спортсменів тих Ігор.

Скелетон сьогодні: один спортсмен — цілий вид спорту

Фактично вся історія українського скелетону сьогодні пов'язана саме з Гераскевичем. Він залишається єдиним представником України, який стабільно виступає на рівні Кубка світу та Олімпійських ігор.

Попри відсутність інфраструктури, український спортсмен регулярно змагається з представниками країн, де скелетон має десятиліття розвитку, сучасні бази і потужну підтримку. Його результати у топ-15

на міжнародних стартах — це не випадковість, а наслідок системної роботи в умовах, які складно назвати рівними.

Більше, ніж просто результат

Україна тільки формує свою історію у скелетоні. Вона коротка, але вже має свій символ, свої ключові дати і свій напрям руху. І якщо сьогодні це історія одного спортсмена, то завтра вона цілком може стати історією команди.

РОМАН КАЙДА

СКЕЛЕТОН-2026: ШОЛОМ, ЯКИЙ ЗАЯКАВ МОК

Зимові Олімпійські ігри 2026 року в Італії мали стати для України черговим кроком уперед у скелетоні. Після двох Олімпіад поспіль із результатами в топ-15, здавалося, що наступний старт — це шанс поборотися за ще вищі позиції. Але реальність виявилася зовсім іншою: Україна фактично залишилася без виступу.

Шолом Владислава Гераскевича / Getty Images/Andrew Milligan

Контекст: новий формат і нові можливості

Скелетон на Іграх у Кортіна-д'Ампеццо проходив з 12 по 15 лютого 2026 року. Вперше в історії Олімпіад, окрім чоловічих і жіночих заїздів, було додано змішаний командний турнір. Загалом участь брали близько 50 спортсменів із 22 країн. Це означало більше шансів для країн із невеликою командою — зокрема і для України.

Єдиний представник — і зірваний старт

Україну у скелетоні представляв лише один

спортсмен — Владислав Гераскевич.

Він підходив до Ігор у статусі досвідченого атлета:

- 12-те місце на Олімпіаді-2018
- 18-те місце на Олімпіаді-2022

Це був третій олімпійський цикл, у якому він мав закріпити статус стабільного учасника топ-15.

Але до старту справа так і не дійшла.

За кілька годин до першого заїзду чоловічого турніру Гераскевич був офіційно відсторонений від участі. Причина — відмова виконати вимоги Міжнародного олімпійського комітету щодо екіпірування.

Спортсмен планував виступити у шоломі з зображеннями українських спортсменів, які загинули під час війни. МОК заборонив використання такого елемента, посилаючись на правила нейтральності. Після відмови змінити шолом було прийнято рішення про недопуск до старту.

Формально у протоколі:

Vladyslav Heraskevych — DSQ (дискваліфікація, без жодного заїзду)

Гонка, яка відбулася без України

Чоловічий турнір пройшов уже без українця. Змагання склалися з чотирьох заїздів, за сумою яких визначався переможець.

П'єдестал виглядав так:

1.Метт Вестон (Велика Британія) — 3:43.33

2.Аксель Юнгк (Німеччина)

3.Крістофер Гротгер (Німеччина)

Ця гонка запам'яталася не лише результатами — а й тим, що один із потенційно конкурентних спортсменів так і не вийшов на старт.

Олімпіада, яка запам'ятеється не результатом

Скелетон на Іграх-2026 для України — це унікальний випадок, коли підсумок визначається не секундоміром.

REUTERS/Athit Perawongmetha

Владислав Гераскевич / Associated Press

Фактично:

- Україна мала одного учасника
- Україна не здійснила жодного офіційного заїзду
- Україна відсутня у фінальному протоколі результатів

І водночас саме ця історія стала однією з найбільш обговорюваних у всьому скелетоні на цих Іграх. Багато спортсменів відкрито висловлювали підтримку українцю, а ситуація викликала широку дискусію про межі правил і роль спортсмена поза результатом.

Що це означає для українського скелетону

Якщо дивитися суто на цифри — це крок назад. Після двох Олімпіад із фінішами у топ-20 Україна не отримала жодного результату. Але якщо ширше — це ще один етап становлення виду спорту в країні.

Український скелетон і далі залишається:

- без власної траси
- з мінімальною кількістю спортсменів
- але з досвідом виступів на найвищому рівні

І навіть попри відсутність старту, сам факт кваліфікації на Ігри-2026 підтверджує: Україна залишається частиною світового скелетону.

РОМАН БАЙДА

“В УКРАЇНІ ДУЖЕ СЛАБ- КИЙ ЗАПИТ СУСПІЛЬ- СТКА НА СПОРТ”

Михайло Гераскевич: про спорт без бази, грошей і права на помилку

Український скелетон — це історія, яку фактично довелося створювати з нуля. Без власних трас, без системної підтримки й без готової школи цей вид спорту в Україні багато років тривав насамперед на ентузіастах. Одним із людей, які стояли біля його витоків, став Михайло Гераскевич — тренер, інженер, менеджер і батько першого українського скелетоніста, який зумів вийти на рівень топових міжнародних стартів. У цій розмові поговорили про те, як в Україні будували скелетон буквально власними руками та чому іноді саморобні рішення працюють

— Михайле, ви все життя в професійному спорті, але скелетон в Україні — це була «чиста дошка». Що стало тим самим тригером, який змусив вас піти в абсолютно невідому нішу, де не було ні бази, ні фінансування, ні навіть розуміння в чиновників?»

— За мої 40 років у спорті я встиг отримати досвід у багатьох видах спорту. Серед них був і бобслей. Я мав олімпійську ліцензію в боб-4 на Ігри-1998 в Нагано. То ж, скелетон не був для мене «чистою дошкою». Коли мій син Владислав вперше побачив на власні очі льодовий трек, то висловив бажання спробувати свої сили саме в скелетоні. Нашими першими тренерами стали сім'я Дукурсів з Латвії — батько Дайніс та його сини Томас та Мартінс. Ці два брати здобули найбільшу кількість перемог на чемпіонатах та кубках світу, чемпіонатах Європи за всю історію цього технічного виду спорту. Як відомо, часто дитина в школі закохується в той чи інший предмет завдяки вчителю. Ось так, завдяки найкращим вчителям закохалися в скелетон і ми з сином, а тепер закохуємо й інших українських дітей.

— Розкажіть про той день, коли в країні з'явився перший професійний скелетон. Де ви його взяли, як везли через кордон і — головне — де знайшли ті перші метри льоду, щоб просто спробувати, чи воно поїде?

— Перший скелетон для Владислава виготовлено було саме в Латвії. Це досить складний та тривалий процес. І дуже вартісний. На льодовому треку в латвійській Сігулді його й випробували. В нас ніколи

не стояло питання, чи їде скелетон, чи не їде. Ми завжди професійно ставилися до виготовлення нашого спорядження.

Михайло Гераскевич/ REUTERS/Jennifer Lorenzini

— Провідні збірні світу (Німеччина, Великобританія) працюють із аеродинамічними трубами BMW та McLaren. Ви ж часто допрацьовуєте сами власноруч. Опишіть момент, коли ваше «саморобне» рішення виявилось ефективнішим за дорогі заводські технології конкурентів. У чому був цей секрет?

— В скелетоні є достатня кількість деталей, які ми, замінюючи, отримуємо ті чи інші ефекти під час спуску. Владислав є таким пілотом, який дуже тонко відчуває всі ці зміни. Як в людини, яка має освіту фізика («Фізика металів»), здобуту в університеті ім. Т.Шевченка, у Владислава є розуміння властивостей металів. Він власноруч визначає, як слід змінити параметри тієї чи іншої деталі, з якого сплаву її зробити, щоб отримати під час спуску необхідний комфорт для максимально швидкого проходження віражів треку. Ці деталі й замовляємо. Звичайно, важко боротися з командами, де є майже необмежені ресурси та можливості. Але в нас нема іншого вибору, окрім постійного пошуку резервів результату в своїх можливостях.

— Кажуть, що підготовка ковзанів — це 50% успіху, і кожен тренер має свій «рецепт» полірування, який тримає в секреті. Чи можете ви пояснити читачам, чому звичайна на вигляд сталь потребує сотень годин ручної роботи і як ви відчуваєте «правильний» метал на дотик?

— Так, дійсно, кожен, хто займається поліруванням полозів, має свої певні секрети. Всі ці секрети народжуються протягом сотень спусків. Кожен спуск ретельно фіксуємо — температура льоду, температура повітря, вологість і т.д. Також, фіксуємо час проходження не лише на фініші, але й кожного сегменту треку. Фіксуємо відчуття пілота. Потім, з усією цією інформацією робимо свої детальні аналізи. Їх записуємо, потім знову багаторазово їх перевіряємо, змінюючи певні моменти в поліруванні. Ця робота починається з самого початку на кожному новому треку. Бо кожен трек розміщений в

певних ексклюзивних кліматичних умовах, лід має унікальний хімічний склад, віражі створюють свій певний тиск і т.д. Так, в результаті багаторічної роботи у нас і з'явилися свої секрети. І так, на дотик, на погляд, ми здатні вже зрозуміти, яке полірування поїде по сьогоднішньому льоду на тому чи іншому треку при різному співвідношенні погодних умов.

— Кожна олімпійська траса має свій характер. У Пекіні був унікальний штучний лід. Як ви розгадували цей пазл? Що ви змінили в налаштуваннях саней чи в техніці розгону Влада прямо під час змагань, щоб «впіймати» ті соті частки секунди?

— В Пекіні був не штучний лід. Він складався з води. Але в Пекіні специфічні кліматичні умови, тож там працювали спеціально найняті найкращі майстри льоду з інших країн, де є льодові треки. Вони створили надзвичайно якісний швидкий лід. В Пекіні Владислав виступав на Олімпійських іграх з температурою, яка залишилася після важкої хвороби напередодні змагань. Але він зумів знайти в собі сили, щоб проїхати всі свої 4 заїзди з найкращими власними рекордами на цьому треку.

— Коли Влад відштовхується і зникає в жолобі, ви залишаєтеся нагорі. Що відчуває батько і що прораховує тренер у ці секунди? Чи буває момент, коли ви за звуком ковзання льодом розумієте — «це буде рекордний заїзд»?

— Абсолютну впевненість, що Владислав проїде гарний заїзд. Звук від скелетону ми можемо почути лише тоді, коли атлет припускається грубих помилок — «ловить» борт чи юз, грубо підрулює, торкаючись носками шиповок до льоду. Але й ці звуки

зникають, якщо атлет від вас за 5-6 віражів. То ж, тренер під час спуску атлета в першу чергу слідкує за табло, де висвічується час проходження секторів треку. Це яскраво демонструє, гарно їде спортсмен чи з помилками. Під час чемпіонату чи Кубка світу тренер має можливість в прямому ефірі бачити на моніторі відео заїзду. Заїзди Владислава часто є такими, які хочеться ще багато разів переглядати. Власне, це дуже часто роблять команди інших країн, не лише ми.

— Ви часто кажете, що український спорт тримається на фанатах. Яка конкретна реформа потрібна прямо зараз, щоб ви могли бути «просто тренером», а не юристом, волонтером і менеджером в одній особі? Чому система досі чинить опір таким професіоналам, як ви?

— В Україні дуже слабкий запит суспільства на спорт. Наслідками такого слабого запиту на спорт є:

- зовсім мала кількість фанатів спорту, вболівальників
- часто недостатня мотивація спортсменів на досягнення найвищих результатів на змаганнях
- дуже мала кількість дітей, юнаків, які б хотіли професійно займатися спортом
- дуже мала кількість тих, хто б мав займатися фізкультурою
- дуже мала зацікавленість українським спортом від українського бізнесу
- ще багато проблем.

Нема в Україні програми, яка б комплексно вирішувала цю проблему. Також, в Україні повністю відсутня можливість для вивчення та створення найкращого спортивного спорядження для перших збірних команд України з технічних видів спорту. А придбати найкращі світові зразки - це серйозна проблема. І питання навіть не в вартості і не в відсутності необхідної кількості коштів. Ще років 7 тому необхідно було створити в Україні науково-виробничу лабораторію. З кожним роком ми починаємо відставати від передових світових команд в плані якості та ефективності спортивного спорядження прямо в геометричній прогресії. Ще багато наболілих питань залишаються невирішеними.

— Ви з Владом були першими, хто відкрито виступив проти агресора на Олімпіаді-2022. Чи відчували ви підтримку від міжнародних чиновників у той момент, чи навпаки — на вас тиснули, щоб «спорт залишався поза політикою»?

— Чиновники МОК тоді в Пекіні не виявили жодних порушень у мовчазному протесті Владислава з закликом «Ні війні в Україні». Бо цей заклик до миру не є політичним і співпадав з прагненнями МОК щодо миру у всьому світі. Але це було в Пекіні

4 роки тому. За цей час відбулися серйозні зміни. В МОК, на жаль, також...

— Якщо завтра до вас прийде дитина і скаже: «Хочу бути як Влад», з чого ви почнете? Що ви шукаєте в людях насамперед: фізичні дані чи здатність ігнорувати інстинкт самозбереження?

— Дитині має бути хоча б 12-13 років. В такому віці вже є очевидними ознаки не лише фізичного, але й інтелектуального розвитку. Розум дитини грає напрочуд важливу роль для досягнення майбутніх результатів у скелетоні. Але жодна людина в світі не визначить, чи буде дитина такою, яким став Владислав, поки не зробить щонайменше 40-50 спусків льодовим треком і не перейде рубіж швидкості 100 км/год. Лише тоді стає очевидним, чи буде дитина пілотом або не зможе подолати свій абсолютно природний бар'єр страху перед швидкістю. Як показує досвід, вкрай малий відсоток людей здатні контролювати свій страх під час спуску по льодовому треку. І це не є чимось ганебним. Це є нормальною реакцією людини. Ми в нашій команді ніколи не дозволимо собі жодного насміхання над атлетом, який не може змусити себе контролювати свій страх під час спуску. Здатність бути пілотом є унікальною і ми це розуміємо. Тому особливо цінуємо наших дітей, хто має цей талант.

— «Уявімо, що завтра війна закінчилася нашою перемогою і вам дають карт-бланш: де саме в Україні має з'явитися перша стартова естакада для скелетона і як би ви хотіли її назвати?»

— В Києві, в Житомирі та Чернігові. Ми не будемо втрачати час на визначення їх назв, ми одразу розпочнемо тренування наших атлетів на цих естакадах. А також, будемо закликати інших дітей, щоб знайти ще талановитих скелетоністів, які будуть продовжувати сьогоднішні успіхи провідних атлетів нашої команди.

РОМАН КАЙДА

СНОУБОРДИНГ

Сноубординг — один із наймолодших видів спорту в програмі зимових Олімпійських ігор. Його історія розпочалася у 1965 році, коли американець Шерман Поппен склеїв дві лижі разом, створивши для своєї доньки іграшку під назвою «снорфер» (Snurfer). З того часу конструкція дошки вдосконалилася, а сноубординг перетворився на глобальний феномен, який уперше дебютував на Олімпійських іграх 1998 року в японському Нагано. З моменту дебюту спорт подарував світові безліч знакових моментів і зірок, а кількість дисциплін значно розширилася.

Олімпійські стилі та правила: як змагаються найкращі

На сучасних Олімпійських іграх сноубордисти змагаються у кількох ключових дисциплінах, кожна з яких має свої унікальні правила та особливості:

- **Хафпайп (Halfpipe):** Це змагання відбувається у спеціальному сніговому жолобі («напівтрубі»), що нагадує рампу для скейтборду з висотою стінок понад 3 метри (а на сучасних Олімпіадах їхня висота сягає майже 7 метрів) і довжиною понад 80 метрів. Спортсмени розганяються, вилітають над краєм стіни, виконують акробатичні трюки та приземляються назад у жолоб.
- **Слоупстайл (Slopestyle):** Дебютувавши у 2014 році, ця дисципліна вимагає виконання серії акробатичних стрибків на трасі, обладнаній трамплінами, пірамідами та перилами. Спортсмени можуть самостійно обирати перешкоди, але падіння майже гарантовано позбавляє шансів на перемогу через втрату швидкості.
- **Біг-ейр (Big Air):** Наймолодша дисципліна, що з'явилася на Іграх 2018 року. Сноубордист розганяється і стрибає з величезного трампліна, виконуючи в польоті довжиною від 5 до 30 метрів надскладні трюки, які оцінюються за динамікою, чистотою та красою.
- **Сноубордкрос (Snowboard Cross):** У цій гонці, що стала олімпійською у 2006 році, від чотирьох до шести спортсменів одночасно стартують на трасі, переповненій трамплінами, валами та крутими поворотами. Завдання — фінішувати першим у контактній та непередбачуваній боротьбі.
- **Паралельний гігантський слалом** — єдина альпійська дисципліна, в якій на найвищому рівні представлена Україна. Два спортсмени одночасно стартують на двох паралельних трасах (червоній та синій), розташованих на одному схилі з перепадом висот від 120 до 200 метрів. На кожній трасі розташовано 25 воріт, які спортсмени повинні об'їхати. Змагання починаються з кваліфікації, де учасники проходять обидві траси на час. 16 найкращих (за сумою часу) виходять до стадії плей-оф (1/8 фіналу), де починається боротьба на вибування в парних заїздах.

Загалом, сноубординг залишається одним із найвидовищніших видів спорту сучасності. Він поєднує в собі шалену швидкість паралельного слалому, контактну боротьбу бордкросу та естетику польотів у фрістайл-дисциплінах.

ВІД ДЕКЮТУ ДО МІЛАНУ: як Україна шукала себе у сноубордингу на зимових Олімпіадах

Історія виступів українських спортсменів у сноубордингу на зимових Олімпійських іграх — це пересід історія становлення через персоналії. Україну в різні роки представляла дуже обмежена кількість спортсменів, і кожне ім'я фактично фіксує окремий етап розвитку цього виду спорту в країні.

Сноубординг увійшов до олімпійської програми у 1998 році, однак Україна тоді й упродовж трьох наступних Ігор залишалася поза цією дисципліною. Причини були різними: відсутність інфраструктури, тренувальних програм, та навіть достатньої кількості спортсменів, здатних відібратися на Ігри.

Аннамарі Данча / НОК

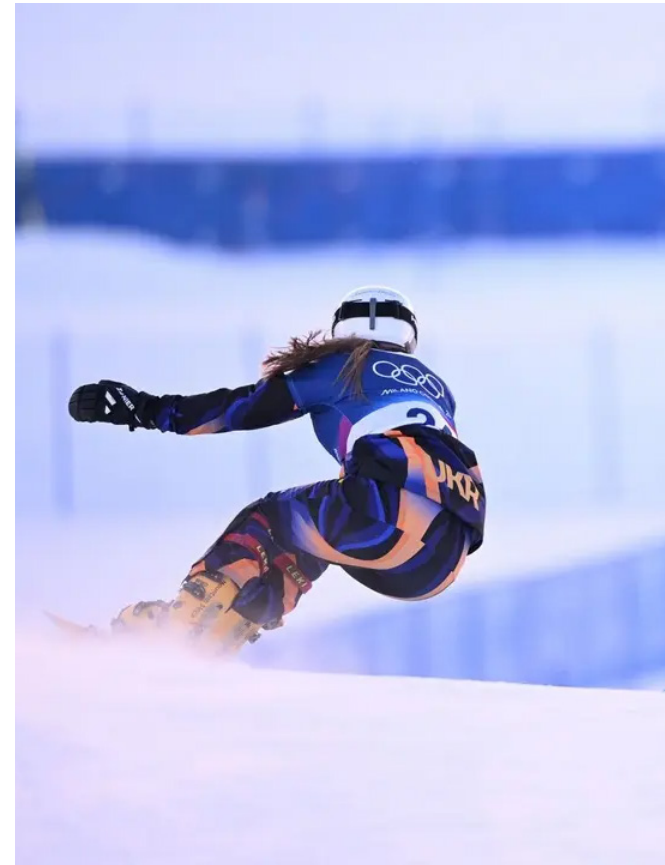
Дебют України у сноубордингу відбувся на ОІ-2010. Єдиною представницею стала Аннамарі Данча, яка тоді ще виступала під прізвищем Чундак. Спортсменка показала результат, що й досі залишається рекордним в історії України на Олімпіадах у цьому виді спорту, 16-те місце у паралельному гігантському слаломі. Фактично з цього моменту й почалась вся олімпійська історія українського сноубордингу.

На Зимових Олімпійських іграх-2014 Україна вперше була представлена двома спортсменами. До вже досвідченої Аннамарі приєднався Йосип Пеняк. Так з'явилася хоча б мінімальна варіативність складу, а сноубординг в Україні перестав виглядати як історія однієї людини. Втім, обидва спортсмени не змогли наблизитися до фінальних стадій, що ще

раз підкреслило розрив між Україною та країнами-лідерами.

Олімпіада-2018 знову пройшла за участі двох українців. Данча повернулася на Ігри як лідерка команди, а разом із нею виступив Олександр Белінський. Результати залишилися скромними: українці не змогли вийти на рівень боротьби за високі позиції, проте поява нових імен свідчила про повільне, але все ж розширення кадрової бази.

На Олімпійські ігри 2022 Україна була представлена знову лише однією спортсменкою. Схожа ситуація збереглася і у 2026. Україна знову отримала лише одну ліцензію, яку здобула Аннамарі Данча. Попри сильні результати на міжнародних стартах у передолімпійський період, на самих Іграх вона не змогла пройти далеко у змагальній сітці.

Аннамарі Данча / НОК

Таким чином, повний список українських учасників Олімпійських ігор у сноубордингу виглядає вкрай компактно:

- Аннамарі Данча (2010, 2014, 2018, 2022, 2026)
- Йосип Пеняк (2014)
- Олександр Белінський (2018)

Фактично, за всю історію незалежної України лише три спортсмени представляли країну в сноубордингу. З них лише одна спортсменка брала участь у більш ніж одних Іграх, ставши обличчям українського сноубордингу на міжнародній арені. Цей факт найкраще ілюструє головну особливість розвитку дисципліни в Україні: вона тримається не на системі, а на окремих ентузіастах. І поки ця модель не зміниться, навіть поява нових імен не гарантуватиме якісного прориву.

Водночас сама історія участі, нехай і скромна, демонструє певну тяглість. Україна не зникла зі світової арени сноубордингу, регулярно проходить кваліфікацію і зберігає присутність на Іграх. І це створює основу, на якій у майбутньому все ж може з'явитися нове покоління спортсменів — уже не поодиноких, а системно підготовлених.

ОЛЬГА КОРІННА

«ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ МЕНЕ НЕ ЛЮБЛЯТЬ»

Драма Аннамарі Данчі на снігових трасах Мілана-2026

Українська сноубордистка вп'яте у своїй кар'єрі вийшла на олімпійський старт. Проте єдина путівка України в паралельному слаломі-гіганті не перетворилася на медаль — шлях обірвався ще на етапі кваліфікації. Що пішло не так 8 лютого під час зимових Ігор-2026?

П'ята Олімпіада та високі очікування

35-річна сноубордистка з Закарпаття Аннамарі Данча — справжня ветеранка українського спорту. Зимові Олімпійські ігри-2026 у Мілані та Кортіні-д'Ампеццо стали для неї вже п'ятими в кар'єрі. Вона виявилася єдиною представницею України, яка виборола ліцензію у паралельному гігантському слаломі, посівши 17-те місце у світовому рейтингу. У сезоні, що передував Олімпіаді, спортсменка набрала свою найкращу форму, фінішувавши четвертою на етапі Кубка світу в Давосі. Здавалося, що на трасах Мілана Данча зможе поборотися за

високі місця.

Змагання 8 лютого склалися з двох спусків: на синій та червоній трасах. Щоб пройти до раунду на вибування (1/8 фіналу), необхідно було потрапити до шістнадцятки найшвидших спортсменок за сумою двох спроб. Проте боротьба не задалася з перших секунд. На синьому треку Аннамарі припустилася критичної помилки, подолавши дистанцію за 49,39 секунди. Цей час залишив її лише на 29-й позиції у загальному заліку, з відставанням від лідерки на понад чотири секунди. Другий заїзд на черво-

ній трасі не виправив ситуації: українка пододала дистанцію повільніше — за 50,00 секунд, показавши лише 19-й час. Із загальним результатом 1:39,39 Данча посіла підсумкове 29-те місце, завершивши виступи в дисципліні, тоді як кваліфікацію виграла чешка Естер Ледецька.

Сама спортсменка не стала приховувати розчарування та детально пояснила свою помилку.

«Під час першого спуску впала просто. Можливо, не так зайшла, як треба було — і мене просто зірвало,» — зізналася Данча журналістам. Вона додала, що психологічно наздогнати суперниць після втрати цілих чотирьох секунд було надзвичайно складно.

Окрім того, сноубордистка звернула увагу на специфіку підготовки олімпійської траси. За її словами, на тренуваннях був зовсім інший сніг, тоді як змагальний трек організатори «чимось залили і зробили справжню хорошу гірську трасу», через що її не втримав кант.

Але головним бар'єром, схоже, став психологічний тиск. «На Олімпійські ігри всі покладають дуже великі надії, бо це раз на чотири роки... Може, я не витримала тиск,» — поділилася Аннамарі. Прига-

давши прикру поломку черевика на тогорічному чемпіонаті світу, спортсменка з гіркою підсумувала: «Олімпійські ігри мене не люблять».

Життя після Мілану: спорт триває

Для Аннамарі Данчі найкращим олімпійським результатом досі залишається 16-те місце на її дебютних Іграх 2010 року у Ванкувері. Відтоді були Сочі, Пхьончхан, Пекін, і тепер Мілан. Попри чергову олімпійську невдачу, українка не взяла тривалу паузу. Вже в середині лютого вона довела своє лідерство на національному рівні, вигравши «золото» та «бронзу» на чемпіонаті України в Буковелі. А вже 28 лютого спортсменка взяла участь в етапі Кубка світу в польській Криниці, де дійшла до 1/8 фіналу, поступившись у напруженій боротьбі японці Мікі Цубакі. Олімпійський спорт вимагає не лише феноменальної майстерності, але й сталевих нервів та подекуди звичайного везіння. І хоча Мілан-2026 не став для Данчі тріумфальним, її витривалість, п'ять олімпійських циклів за плечима та безперервна жага до змагань викликають щиру повагу.

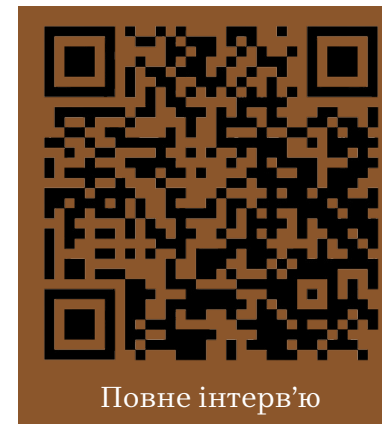
ОЛЬГА КОРІННА

Аннамарі Данча / НОК

«НЕ ЗДАВАТИСЯ, НЕ СЛУХАТИ КРИТИКІВ»: ОЛЕКСАНДР ПОПАДИЧ — ПРО ШЛЯХ ДО ТОП-10 КУБКА ЄВРОПИ

Олександр Попадич — представник закарпатської школи сноубордингу, однієї з найсильніших в Україні. Нещодавно він увійшов до топ-10 Кубка Європи в Австрії та здобув бронзу етапу в Польщі. Про те, як гірське село стає стартовою точкою для великого спорту, що заважає українцям підніматися вище у світових рейтингах і чому Олімпіада — це вже не мрія, а мета — у нашій розмові.

— Як ви потрапили у сноубординг?

— Спочатку я був лижником. Починав у лижній школі Ясіня, рік чи два відїздив. Мій батько працював на Драгобраті в прокаті, і якимось чином завезли сноуборди. Я подивився — дуже цікава річ, треба спробувати. І відтоді, як спробував, так і дотепер. Зав'язав із лижами. Дуже цікаво насправді.

— Що для вас означає вирости саме в Ясіні?

— Це дуже великий подарунок — народитися тут і мати можливість тренуватися на таких високих схилах, у таких хороших умовах. Дуже круто, що так повезло народитися.

— Хто був вашим першим тренером і як він вплинув на вас?

— Перший мій тренер із сноубордингу — Гаспорович Олександр Євгенович. Він поклав мене на сноуборд, навчив їздити, навчив усім азам сноубордингу. І допоміг просунутися далі. Це був мій перший тренер.

Олександр Попадич / Instagram

— **Як відрізняється атмосфера на європейських етапах від українських змагань?**

— На українських змаганнях відчувається як вдома. Приїжджаєш — всі знайомі обличчя, всі знайомі люди, дружня атмосфера. За кордоном також дружба, але там все одно відчувається, що рівень вже інший. Спортсмени інші, підготовка траси інша. В Україні теж хороша підготовка, але Кубок Європи набагато відрізняється від чемпіонатів України, Кубка України.

— **Яка траса вам найбільше подобається?**

— Мені дуже подобається наша траса 2А в Буковелі. Це дуже хороший схил — рівня Кубка світу, може, навіть Олімпійських ігор. Може, колись проведуть в Буковелі. Я б сказав, це один із моїх улюблених схилів.

— **Ви нещодавно увійшли до топ-10 Кубка Європи в Австрії. Що відчували після фінального заїзду?**

— Це дуже круті емоції, дуже великий адреналін, коли розумієш, що топ-10 Кубка Європи. Дуже круті емоції — не передати словами.

— **Де зараз Україна на карті світового сноубордингу?**

— Я думаю, ми входимо в топ-5. Думаю, нам заважає психологічний стан на змаганнях — дуже важко налаштуватися на старті, дуже великий тиск буває. Якщо попрацювати з цим, то ми можемо бути вищими. Війна також дуже сильно впливає. Розумієш, що там наші військові воюють на фронті. Треба теж себе показувати на своєму фронті, на високому рівні, не опозоритися.

— **Олімпіада для вас — мрія чи мета?**

— Я думаю, це більша мета. Тому що Олімпійські ігри — це найважливіша мета для кожного спортсмена. Ти розумієш, що це дуже великий рівень змагань, на які кожному хочеться потрапити і увійти в історію. Тому це більша мета, ніж мрія.

— **Що потрібно для отримання олімпійської ліцензії?**

— З паралельного слалому вже не вийде отримати ліцензію, тому що цю дисципліну забрали — це був перший і останній раз, коли вона була олімпійським видом спорту. А в паралельному гіганті потрібно вийти в топ-30 Кубка світу за півтора року до Олімпіади — саме тоді відкривається олімпійська квота. Треба стабільно заїжджати в топ-30 загально-го заліку. Є ще один нюанс: від кожної країни може виступати максимум четверо спортсменів. Тобто якщо, образно, п'ять австрійців або шість італійців зайдуть у топ-30, вони вже вибирають, кого з чотирьох пустити. І на цьому можна зайти в топ-32 і все

одно потрапити на Олімпіаду.

— **Як оцінюєте свої шанси на Олімпіаду 2030 року?**

— Та далеко, тяжко заглянути. Але якщо продовжувати в тому темпі, в якому я зараз, — думаю, що шанси є.

— **Як виглядає ваш типовий тренувальний день у сезон?**

— Якщо це змагальний період, то ми прокидаємося, снідаємо, виходимо на ранкове тренування — дець приблизно три години тренуємося на снігу. Потім приходимо, година-дві відпочиваємо, обід, після обіду трохи прогулянка. На вечір — вечірні тренування: може бути йога, якісь спеціальні вправи на баланс і координацію. Після того ще прогулянка і вже вечірній сон.

— **А влітку, коли немає снігу?**

— У нас проходять збори в Яблониці на базі «Крокус» — там є всі умови для тренувань. Влітку проходить загальна фізична підготовка: базові вправи — штанга, присяди, жим, деколи спринти, пробіжки. А вже ближче до осені, ближче до сезону, починається спеціальна фізична підготовка — більше на вибуховість, координацію, баланс, спеціальні вправи.

— **Який момент у кар'єрі залишається найяскравішим?**

— Я думаю, це буде третє місце на Кубку Європи в Польщі. Це був дуже емоційний момент для мене, бо це був перший подіум на Кубку Європи. Після важкого сезону з багатьма невдачами — і нарешті здійснилася така маленька мрія. Це було дуже сильно.

— **Що б ви порадили молодим сноубордистам?**

— Не здаватися, не слухати критиків, рухатися до своєї мети і наполегливо працювати. Тоді все вийде.

Слова Олександра звучать просто, але за ними — роки щоденної праці на схилах, гіркі поразки і ті рідкісні миті, коли все складається до купи. Закарпаття виховало вже не одне покоління сноубордистів, і цей спортсмен — живе свідчення того, що українські гори здатні давати світові справжніх чемпіонів. Олімпіада 2030 року ще попереду, і якщо Олександр продовжуватиме рухатися в обраному темпі — цілком можливо, що ми ще побачимо його ім'я серед олімпійців.

ОЛЬГА КОРІННА

«НА ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРАХ ПОТРІБНО ЗВЕРТАТИ УВАГУ ФАКТИЧНО НА ВСЕ»

Сноубординг приваблює мільйони глядачів по всьому світу — і не лише завдяки видовищності. Це спорт із власною культурою, драмою та історіями, які не залишають байдужими. Про те, як журналісти працюють на змаганнях із сноубордингу, що насправді цікавить аудиторію і як соціальні мережі змінили спортивну журналістику — в інтерв'ю з Віталієм Ткачуком.

— **Чому, на вашу думку, сноубординг є цікавим видом спорту саме для медійного висвітлення?**

— Сноубординг - це дуже крутий вид спорту, який має багато поціновувачів по всьому світу. Це пов'язано, як на мене, з тим, що він доволі динамічний. Будемо відверті, усім подобається дивитися за тим, як спортсмен спускається з гірки на шаленій швидкості, при тому об'їжджаючи перешкоди. І це виглядає яскраво, це виглядає красиво. І у підсумку можна зауважити, що сноубординг справді є, якщо хочете, родзинкою зимових олімпійських ігор. Очевидно, що він збирає багато глядачів і такими темпами можна прогнозувати, що він точно залишиться у родині дисциплін зимових олімпійських видів спорту. Можливо, навіть з'являться нові якісь витоки, але загалом так, сноубординг дуже крутий вид спорту.

— **Які особливості роботи спортивного журналіста під час висвітлення змагань?**

— Насправді, робота спортивного журналіста саме на сноубордингу нічим не відрізняється від роботи на інших спортивних дисциплінах. Справа в тому, що ти повинен завжди бути у правильному місці

у правильний час, ти повинен добре знати матеріал спортсменів, заздалегідь підготувати собі список запитань, які ти хочеш поставити спортсмену після завершення змагань. І бути готовим оперативно відписувати, відзняти, монтувати, фотографувати ту подію, на

Повне інтерв'ю

Віталій Ткачук / Facebook

якій ти знаходишся, для того, аби виконати редакційне завдання і першим серед інших колег опублікувати ексклюзивну інформацію.

— **Наскільки складно передати атмосферу та динаміку змагань через медіаформати?**

— Усе залежить від того, про який медіаформат йдеться. Якщо ми говоримо про картинку, про фото-відео, то, на правду, там немає нічого складного, адже немає певно кращого і надійнішого інструменту для того, щоб передати атмосферу і динаміку, ніж візуальний інструментарій. Стосовно текстового формату, то з цим складніше, адже для сумовного репортажу необхідно дотримуватись жанру, потрібно розуміти його специфіку, потрібно зібрати достатню кількість матеріалів і написати його відповідно до правил і канонів.

ОЛЬГА КОРІННА

